

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Irma Sandrina

Nr 2113

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Irma Sandrino

HOOFDSTUK I.

DERRICK COOLE WORDT AFGEZET

Er heerste zulk een hels tumult in het geweldig grote Lunapark van het Festival of the States te Chicago, dat pas kortgeleden geopend was, dat het schier onmogelijk was, zijn eigen woorden te verstaan.

Het was wat stiller aan het verste uiteinde van het vermaakspark, dicht bij de oever van het Michiganmeer, waar een paar halfpermanente restaurantjes waren neergezet, die niet langer behoeften te leven dan een half jaar, en die dan weer met de grond gelijk zouden worden gemaakt. Het was in een

van deze inrichtingen van vermaak, dat omtrent negen uur in de avond, in een op de tweede verdieping gelegen achterzaal een dertigtal personen aanwezig waren, die op het eerste gezicht de indruk maakten, dat zij behoorden tot een deftige bridgeclub, en dat het doel van hun aanwezigheid daar dan ook geen ander was, dan elkander te bekampen in de strijd met de rechthoekige stukjes carton.

Die indruk wijzigde zich echter al vrij spoedig, zodra men enige van die dames en heren hoorde spreken, want zij

gebruikten een taal, die men meestentijds niet te horen krijgt in deftige salons.

En een nauwkeurige beschouwing van de drie vrouwen, die zich onder het gezelschap bevonden, droeg er ook al niet toe bij, de aanwezigen al te hoog aan te slaan.

Wel droegen zij zeer fraaie en dure kleren, maar de wijze waarop zij ze droegen, de manier waarop hun gelaat beschilderd was, de overdreven krul in hun haren, dat alles verleende aan hun uiterlijk dat zekere iets, dat moeilijk te omschrijven valt, maar dat een dame plotseling geen dame meer maakt.

Een van deze vrouwen had rosblond haar, en wonderlijk genoeg was het dat van nature, waaraan deze vrouw, die zich, waarschijnlijk uit behoefte aan tegenstelling, in groene zijde had gestoken, haar bijnaam van «Rode Ilse» te danken had.

Zij stond in een hoekje van het helderverlichte vertrek, waar geen andere meubelen stonden dan enige rustbanken, een paar dozijn stoelen en vier speeltafels, zacht te praten met een slanke, jonge man, koolzwart, met een grote neus en een fijn kneveltje à la Menjou, in een goed gesneden tuxedo gestoken, en die sigaretten met een zoetige geur scheen te prefereren.

Ook de anderen stonden in groepjes bijeen en het was alsof zij op gedempte toon ergens over beraadslaagden, de hoofden dicht bijeengestoken en de zaal langzamerhand vullend met de damp van hun sigaren en sigaretten.

Zonder uitzondering waren de mannen in avondtoilet en zij wisten het te dragen ook.

En het onderwerp scheen tamelijk belangrijk te zijn, en ook niet zonder neteligheid, want nu en dan zag men een heftige beweging maken en een paar keren klonk er een ruwe vloek, die zonderling klonk uit de mond van zulke fijngeklede lieden.

Toen ging er in een der hoeken een deur open en een zwaargebouwde, ongeveer veertigjarige man, met een breed, bleek en melig gelaat trad haastig binnen, deed de deur achter zich dicht, stond stil en liet zijn blikken over de aanwezigen glijden.

Hij had sluwe varkensoogjes, die hij tot tweemaal toe helemaal dichtkneep, waarbij zijn laag voorhoofd zich rimpelde.

Het was plotseling muisstil geworden en men had inderdaad een speld kunnen horen vallen op de gladde parketvloer, toen de man, die zoeven was binngetreden zich langzaam naar een van de tafels begaf, een stoel achteruit rukte, en daarop plaats nam, waarna langzaam en zonder een woord te zeggen, vier van de aanwezige mannen naast hem plaats namen.

De ronde speeltafels waren zo groot, dat de vijf mannen slechts ongeveer de helft van die tafel innamen. Allen konden de overigen, die op hun plaatsen waren gebleven, in het gelaat zien, zonder noemenswaard hun hoofd om te wenden.

De stoelpoten hadden even over het parket gekrast en nu was het weer stil, tot de grote dikke man begon te spreken:

— Ik heb jullie als voorzitter van de Gouden Spin hier ontboden, teneinde over zekere zaken te beraadslagen, die zich gisteren hebben voorgedaan en die noodzakelijk opgehelderd moeten worden. Enigen uwer hebben domheden begaan, en de Raad van Vijf zal niet schromen die domheden te bestraffen, die aan de bende een grote winstderving en aan het bestuur omtrent zestigduizend dollar gekost hebben.

— Als hier over zotheden gesproken moet worden, Derrick Coole, dan moet ge met uzelf beginnen! klonk een schelle vrouwenstem van achter in de zaal.

De zwaarlijvige man was nog een greintje bleker geworden.

Iedereen in de zaal kende de verhouding tussen Rode Ilse, die de woorden geroepen had en Derrick Coole, sedert een aantal maanden chef van de bende van de Gouden Spin. Iedereen wist dat Rode Ilse sedert vierentwintig uur meer dan genoeg had van Coole en voor geen van die lieden was het onbekend, dat Coole haar zeker niet goedschiks zou prijsgeven.

Even hadden de lippen van de dikke man gebeefd, zijn vuisten hadden zich gebald en toen verbrak hij de dreigende stilte met de woorden:

— Ik zou je raden, Ilse, geen woord meer te zeggen, voor ik je daartoe verlof geef, als je niet wilt, dat ik je niet aanstonds wegzend.

— En geloof je soms, dat ik mij zo maar laat wegzenden? vroeg Rode Ilse, woedend. Ik heb mijzelf niets te verwijten. Gij daarentegen hebt je een dwaashoofd getoond, en ik weiger enige verantwoordelijkheid te aanvaarden voor wat er gisteravond gebeurd is!

— Zwijg! barstte de grote man uit, plotseling vuurrood geworden. Nog ben ik de aanvoerder en ik zal mij weten te doen eerbiedigen! Ik zal nu moeten overgaan tot een korte samenvatting van wat er geschied is. En daarna zullen wij gezamenlijk beraadslagen wat er verder te doen valt.

Hij staarde even met gefronste wenkbrauwen voor zich uit op het tafelblad en begon toen, kort afgebeten en zake-lijk:

— Het bestuur had vernomen dat Claudette Colbert hier in Chicago was. Het deed onderzoek en het bericht bleek waarheid te bevatten. Onze grote Claudette was hier, en ze had haar mooiste juwelen met zich meegenomen. Wij be- raamden een plan om haar te ontvoeren, en een losprijs te eisen van haar man en andere familie. Dat ontvoeringsplan is uitstekend geslaagd, niemand van u lieden zal dat kunnen ontkennen.

— Jammer, dat de verkeerde ontvoerd werd! riep Rode Ilse honend.

Coole stond langzaam op en zijn bleek, pafferig gelaat was zo veranderd, dat het nu angstwekkend was om aan te zien.

— Nog één woord, Ilse, en ik zal de zwaarste straf tegen je laten eisen, die ik op insubordinatie kan toepassen! Iedereen zal aanstonds mogen zeggen wat hij te zeggen heeft, maar niet voordat ik het veroorloof.

Hij ging zwaar weer op zijn stoel zitten en bedekte even de ogen met de hand.

Iedereen, daar aanwezig, wist wel, welke zware strijd die grote man nu te voeren had met zijn hartstocht voor die roodharige vrouw. Zijn stem klonk echter weer vast, toen hij voortging:

— Het is waar, er werd een vergissing begaan. Het was niet Claudette Colbert zelve; het was een sprekend op haar gelijkende vrouw, aangesteld om haar de vermoedenissen van de eerste repetities bij het filmen te besparen. En dit was niet eens het ergste; de juwelen, die we deze vrouw ontnamen, bleken vals te zijn volgens de uitspraak van onze expert. Onder die bedrijven door zijn wij in aanraking gekomen met drie mannen, die ik aanvankelijk hield voor leden van een concurrerende bende, maar ik ben van dat inzicht teruggekomen, en ik geloof nu, dat zij voor hun eigen rekening werken. Die mannen ontdekten het geheim van de oude kelders onder het Lachhuis van Ike Goldman, hier aanwezig, een van onze verdienstelijkste leden. Wij wisten hen te vatten, en het kwam aan de dag, dat ook zij loerden op de juwelen, die reeds in ons bezit waren. Helaas, zij wisten ons te ontkomen!

Coole hield even op, om een snelle en waarschuwend blik te werpen in de richting van Rode Ilse, die reeds weer de mond opende en vervolgde toen:

— Ik laat in het midden wiens schuld dat geweest is. Geen van ons is in dit opzicht zonder zonden. Ik zal kort zijn. Zij wisten te ontkomen. Gisteravond bevond ik mij in mijn woning, toen mijn kamerbediende het bezoek van Ilse aankondigde. Wij hadden nog geen kwartier gesproken, toen die zogenaamde Ilse een revolver trok en mij dwong het geheim van mijn brandkast te onthullen en die voor hem leeg te maken. Ik zeg hem, want het was geen vrouw, hel en duivel! Ja, een man, die zoveel op Ilse geleek, voor zover het te zien was onder de rand van de strohoed, dat satan zelf hem de behulpzame hand moet hebben bereikt. Wel wist ik nog drie van u lieden met het geheime alarmsein te bereiken, en zij kwamen mij ook te hulp, maar ook dat baatte niet, want de twee handlangers van die gewaande vrouw kwamen opdagen, met het gevolg, dat twee van onze beste mannen nu in het ziekenhuis liggen en ik van het gestolen geld niets terugzag; zij zijn ermee vandoor gegaan.

— Dan zult ge dat geld moeten teruggeven, Derrick Coole! snerpde de stem van Rode Ilse. Want dat was geld van de bende, dat jij beheerde.

— Maar dat geld zou nog in mijn brandkast liggen, als jijzelf niet de dwaasheid had gehad u te laten overrompelen en machteloos te maken! schreeuwde Coole woedend. Ware dat niet gebeurd, dan zou die schurk onmogelijk jouw plaats hebben kunnen innemen. Zijdelings ben jij dus de schuld van die beroving.

— Wat! Had ik me alleen moeten verzetten tegen twee kerels, met vuisten van ijzer? gilde Rode Ilse, tot het uiterste gebracht. Neen, de schuld ligt bij jou, Coole. Jij had onmiddellijk de toelag moeten voorzien, en als jij dat niet gedaan hebt, dan bewijst dat alleen maar, dat je niet langer waardig bent onze aanvoerder te zijn!

Op deze met luider stem uitgekrijste woorden, volgde nu een vloek, en toen werd het stil. Niets werd vernomen dan het verre geraas van het vermaakpark, het schelle fluiten van de draaimolen en het gilend gehuil van de sirene in de autodromes.

Met het hoofd voorover gebogen, keek Coole de vrouw, zijn voormalige vriendin, die nu dicht voor de tafel was getreden, aan; er liepen rillingen over zijn bleek, breed gezicht en hij scheen de grootste moeite te hebben zijn kalmte te bewaren. Toch beefde zijn stem ternauwernood toen hij hernam:

— Ik wist, dat het hiertoe zou komen. Ik ken je bedoelingen, Rode Ilse. Ik weet welke richting zij uitgaan. Welnu, dan vraag ik een uitspraak van de vergadering! Ik heb mijn plicht gedaan. Ik had dit plan bedacht en ik heb het uiterste gedaan, om het te doen slagen. De omstandigheden hebben mij overwonnen.

— Niet de omstandigheden, maar drie mannen van vlees en bloed! riep Ilse toornig. En daarom vraag ik om een stemming! Het bestuur moet in zijn geheel aftreden. Mijnentwege kunnen de vier andere leden van de Raad van Vijf teruggekozen worden, maar voor Derrick Coole maak ik een uitzondering. Hij moet weg!

Het gelaat van Coole was op dat ogenblik jammerlijk om aan te zien. Hij strekte een trillende hand over de tafel naar de vrouw uit en vroeg op schorre toon:

— Haat je mij dan zo erg, Ilse?

— Ik kan geen mannen liefhebben, die zich dom en zwak tonen! antwoordde de vrouw koeltjes. Ik had meer van je verwacht, Derrick Coole. Het welzijn van de bende gaat me boven alles.

Plotseling sloeg Coole woedend met zijn zware vuist op tafel, zodat zij dreunde en bulderde, oprijzend en met een giftige blik van zijn kleine, boosaardige oogjes in de richting van de ele-

gante jongeman met het koolzwarte haar:

— Niet het belang van de bende gaat je ter harte, maar wel dat van Karl Weisz! Ik heb je al weken lang verdacht en nu weet ik met zekerheid, dat die ongelukkige mislukking van onze plannen je een maar al te gereede aanleiding is, om de banden met mij te verbreken. Maar neem je in acht, Ilse. Nog altijd heb ik de macht in handen! Ik kan je vernietigen!

— We zijn juist hier bijeen, Derrick Coole, om je die macht te ontnemen, hernam de vrouw ijskoud. Nogmaals, ik eis stemming, ik vraag om de aanstelling van een nieuw bestuur.

— Dat kan je niet eisen, daartoe is een verzoek van driekwart van het ledental noodzakelijk! gromde Coole, groen nu van woede en onrust.

— Nu, wat zou dat? vroeg de vrouw honend. Op het ogenblik telt de Bende van de Gouden Spin nog maar vierenveertig leden. En zoals zij hier zijn, met ons zesendertigen, vragen wij om een bestuursverkiezing!

— Is dat zo? vroeg Coole schor, de kring rondziende.

Hij kreeg geen antwoord. Het bleef doodstil, Niemand bewoog zich. Toen boog Coole het zware hoofd, met het reeds grijzende, naar achter gekamde haar, want hij wist, dat hij veroordeeld en verloren was.

Er waren daar juist drie mensen te veel in die zaal! Hij had de koppen reeds geteld. Zij allen zouden tegen hem stemmen. Hij was gevonnist en zijn vroegere vriendin had haar werk maar al te goed verricht.

Zonder slag of stoot wilde hij zich echter niet overgeven; hij haalde dus diep adem en begon weer:

— Ik heb een nieuw plan bedacht, vrienden. Wij moeten trachten die drie kerels weer in handen te krijgen en dan...

— Te laat, Coole, zei Karl Weisz rustig, langs hem heenziende met zijn zwarte ogen. De dwaasheden, die je gisteravond opeengestapeld hebt, maken het voor ons onmogelijk je langer als onze aanvoerder te erkennen. Wij zouden ons als georganiseerde bende bespottelijk maken en spot doodt zekerder dan de best gerichte kogel! Is er iemand tegen een stemming? Niemand? Dat er dan worde overgegaan tot de stemming! Wij zullen beginnen met de vier bestuursleden, die in zekere zin mede aansprakelijk zijn voor het geleden échec, maar lang niet in dezelfde mate als Derrick Coole.

— Maar voor een bestuursverkiezing is een voltallige vergadering noodzakelijk! bulderde Coole wanhopig, zo staat het in de statuten!

— In diezelfde statuten staat, dat een vergadering, uit driekwart van de leden bestaande, voldoende is om tot de verkiezing van een nieuwe aanvoerder over te gaan, als drie van de vier bestuursleden daarmee instemmen! En dat zullen zij wel doen, denk ik?

De zwarte ogen van Weisz gingen langzaam van het ene naar het andere der vier bleke, strakke gezichten. Iedereen zag nu wel in, welk addertje school onder het gras van dat artikel der statuten en de bestuursleden zagen het beter dan wie ook. Weigerden zij de aanvoerder op te offeren, dan zouden zij aanstonds stellig niet herkozen worden, met alle gevolgen daarvan.

Zij stemden dus eenparig toe en Coole wist, dat nu niets hem meer kon baten.

Het kwam niet eens meer tot een stemming, en het overige speelde zich snel, met koele zakelijkheid bijna, af.

Coole was opgestaan, ontdeed zich van het gouden insigne, dat hij, vóór de vergadering begon, in zijn knoopsgat had gestoken en zei, vast weer van stem en Weisz strak aanziende:

— Ik neem bij deze mijn ontslag als aanvoerder en president van de Raad van Vijf. Ik meen te weten wie de nieuwe candidaat zal zijn. Jij hebt me altijd tegengewerkt, Karl Weisz; binnen weinige minuten zul jij er de vruchten van plukken. Ik wens er je geluk mee. Ik geloof in alle oprechtheid, dat ik er vrede mee zou kunnen vinden, want ik wil het je wel bekennen, ik heb een dwaasheid begaan, ik heb mij als een zot gedragen, de mislukking van ons plan is voor een groot deel mijn schuld, ik had niet mogen bouwen op het doorzicht van mijn minderen. Hierin zou ik mij dus kunnen schikken, maar er is iets anders, Weisz, waardoor je mij tot je doodsvijand hebt gemaakt, en dat is, dat je mij de vrouw hebt ontstolen, die alles voor mij betekende op deze wereld! Wij hebben in onze bende een gebruik, dat wij aan de Italianen ontleend hebben, en dat gij allen kent, kom hier, Karl Weisz!

Weisz trad op de tafel toe, onbevreesd en de grote man met een vage glimlach aanzierend.

Coole was om de tafel heengelopen, vatte Weisz bij de schouders, boog zich bliksemsnel naar hem toe en beet hem even in het oorlelletje.

— Ik heb je in het oor gebeten, Karl

Weisz, zei hij en zijn stem klonk nu hard. Van dit ogenblik af is er vendetta tussen ons!

Hij wendde zijn groot lichaam haastig om en schreed naar de deur, waardoor hij was binnengekomen. Een diep zwijgen heerste, toen hij zich nog een keer omdraaide; toen viel de deur dreunend achter zijn zware gestalte dicht.

Weisz had een fijn, wit zakdoekje uit zijn borstzak getrokken en tikte zeer kalm een fijn drupje bloed weg, dat als een kleine robijn onder aan zijn oor glinsterde.

En toen zei hij kalm:

— Wij zullen nu overgaan tot de verkiezing van een nieuwe chef. De geachte aanwezigen weten, dat de kapitein Karl Weisz de enige candidaat is. Wij kunnen dus dadelijk tot de verkiezing overgaan.

Vijf minuten later was Karl Weisz, Duitser van origine en «de mof» bijgenaamd, ofschoon hij het Engels bijna zonder accent sprak, bij openbare stemming, en met slechts één stem tegen, tot chef van de bende van de Gouden Spin gekozen.

Die ene stem was van Irma Sandrino, een van de drie aanwezige vrouwen.

— Om te onthouden! zei Rode Ilse, kalmpjes voor zich heen, toen de vergadering werd opgeheven.

HOOFDSTUK II.

DE KIT VAN LI WANG TSU

De Chinezenwijk van Chicago is al weinig minder uitgestrekt dan die van New York en groter zelfs dan die van San Francisco; dat wil zeggen, dat zij een stad op zich zelve vormt, met tweehonderdduizend inwoners, bijna uitsluitend zonen van het Hemelse Rijk.

Natuurlijk vindt men er in overvloed allerlei echt Chinese zaken, kleine duistere winkeltjes, eethuizen, waar men allerlei Chinese lekkernijen kan krijgen en een aantal opiumkitten. Het schuiven van opium in het openbaar is in Chicago evengoed verboden als in welk andere stad ter wereld ook, maar tevens bestaat er waarschijnlijk geen tweede wereldstad op aarde, waar het aantal clandestiene gelegenheden zo groot is als juist in die reusachtige metropool aan het Michiganmeer.

En zo heel erg geheim zijn die inrichtingen niet eens; de politie kent er althans vrij veel van, maar het ligt er nu eenmaal toe, dat die politie nu en dan wel eens een oogje dicht doet, wanneer dit met haar belangen strookt of geld oplevert.

Chicago heeft een grote haven, als een rivierstad, een uitgestrekte kade; aan het einde van een dier kaden en in een zeer oud deel van de stad bevindt zich het huis van Li Wang Tsu, en het zou een bezienswaardigheid zijn voor de vreemdeling en de toerist, als de eigenaar van de zaak maar niet zo kieskeurig was bij het toelaten van bezoekers.

Want die moeten vrienden van hem zijn, of wel door vrienden bij hem wor-

den geïntroduceerd, of, ten derde, een zeker stenen plaatje kunnen tonen, op onregelmatige wijze uitgekarteld, en bekrabbeld met Chinese lettertekens in rode verf.

Van de straat treedt men eerst een gewoon café binnen, en daar mag iedereen komen wie er lust in heeft, maar dan is er een deur naast het morsige buffet, en bij die deur houdt altijd Li Wang Tsu zelf, of een vertrouwde van hem de wacht, en men passeert niet zonder zijn goedvinden.

Het is een heel eigenaardige deur.

Li Wang behoeft maar een hoofdknikje te geven, bijna onmerkbaar, en het zal u heel gemakkelijk vallen, die schijnbaar vrij zwakke deur te openen, maar gij zoudt vruchteloos aan de knop draaien, wanneer dat knikje achterwege blijft, en dan blijkt het, dat die schijnbaar zo zwakke deur van staal is, en dat gij ze alleen maar met behulp van dynamiet zoudt kunnen openen.

Drank mag er wel niet verkocht worden, maar aan dat verbod heeft Li Wang zich nooit gestoord; dat hoefde ook niet, want hij is dikke vriend met de commissaris van de wijk, Al Brisbane, en het is dan ook dikwijls heel vol in die gelagkamer, waar men Hollandse matrozen naast Chinese donkeymen, en Deense sjouwers naast enkele nieuwsgierige toeristen kan aantreffen, die in goede tijden, tot uit Europa toe, kwamen, maar die tegenwoordig uitsluitend Amerikanen zijn, en dat zijn er niet eens zo heel veel.

Feitelijk is er niet veel te zien, maar daarenboven heel veel te ruiken. Het riekt er naar bedorven vis, gebakken uien, rottende kool, en andere voor de Westerling minder smakelijke dingen, die echter onontbeerlijk schijnen te zijn bij een Chinees menu.

Het was op de dag na de afzetting van Derrick Coole, tamelijk vroeg in de ochtend en leeg in de gelagkamer, waar een vreselijke geur hing van whisky en gerookte vis, toen de deur naar de straat openging, en Coole binnentrad, met zijn kraag hoog opgeslagen, een wollen sjaal om het onderste gedeelte van zijn gezicht en een hoed met een brede rand op, die diep in zijn voorhoofd was getrokken.

Naar het scheen had hij zich veel moeite gegeven, om niet te worden herkend.

Hij liep regelrecht toe op Li Wang Tsu, die achter zijn buffet aan het rommelen was tussen glazen en flessen, keek achterom, overtuigde zich dat niemand hem kon horen, wenkte de Chinees dicht bij zich en vroeg toen fluisterend:

— Is je kleine kelder vrij? Ik heb hem nodig, Li.

De Chinees vestigde zijn raadselachtige ogen strak op de bezoeker en vroeg op zijn beurt, met een sissend keelgeluid:

— Voor wanneer is het?

— Dat weet ik nog niet. Dat hangt van de omstandigheden af. Reken er maar op, dat de kelder een week tot mijn beschikking moet zijn.

— Waarvoor?

— Voor... een zaak. Vraag jij tegenwoordig, Li?

— Vragen is altijd goed, zei de Chinees geheimzinnig. Ik heb een gevoel, alsof ik niet meer zo goed met de politie overweg kan. Er wordt gepraat over veranderingen bij de hogere beambten. Li moet voorzichtig zijn.

— Je zijt nog volkomen vrij om te doen en te laten wat ge verkiest. Al Brisbane eet nog altijd uit de hand.

Kortom ik heb je kelder nodig, en dan ook nog een betrouwbare helper hier in huis. Het moet een Chinees zijn, maar hij moet goed Engels spreken.

— Zij zijn weg naar de schepen, allemaal stokers geworden.

— Maar ik moet er een hebben. Ik moet een man hebben, op wie te vertrouwen valt. Denk eens na.

— Ik heb een man, die betrouwbaar is, maar geen ware Chinees. Een kruising, een bastaard, een kleurling!

— Wat noem jij een kleurling? vroeg Coole verbluft.

— Een Chinees, die bloed van witmensen in de aderen heeft, met moeite zijn diepe verachting over zulk een val verbergend. Maar hij is goed, ik bedoel hij is goed voor allerlei baantjes, mister Coole... Pah Song is zijn naam. Zijn vader is een Engelsman, zijn moeder was een Chinese. Pah Song — onderkruipsel wil dat zeggen — is heel goed voor je.

— Sta je voor hem in?

— Li Wang Tsu steekt zijn hand voor hem in het vuur. Wanneer moet hij er zijn?

— Zo gauw mogelijk; vanmiddag moet ik hem nog spreken. Nu iets anders. Is die kelder nog bereikbaar op dezelfde manier als vroeger?

Li Wang knikte bevestigend.

— En werkt dat aardige mechaniekje nog altijd onberispelijk?

Weer knikte de Chinees. Toen zei hij langzaam en afgemeten:

— Mister Coole kan mijn kelder krijgen, maar Li Wang Tsu moet weten waarvoor hij dienen zal. Jammer als goede betrekkingen moesten afspringen, nietwaar?

Coole fronste de wenkbrauwen en bromde tussen de tanden:

— Hond, je durft me toch niet de wet te stellen?

— Li Wang durft alles, als zijn belangen bedreigd worden, antwoordde de Chinees stroef. Ik wil u helpen in alles, waar het kan, want ik weet hoeveel ik

u verschuldigd ben. Maar mijn kelder geef ik niet meer, tenzij ik van te voren nauwkeurig weet waartoe hij dienen moet. Maar voor het overige ben ik steeds uw slaaf.

— Het doet er ook niet toe, want je zult me niet verraden, dat weet ik. Je zoudt immers je hoofd stellig zelf in de strop steken! Luister dan!

Hij keek nogmaals om zich heen, en omdat hij een paar bezoekers zag zitten, waarschijnlijk zeelieden, begon hij op radde, zachte toon, te fluisteren met Li Wang, die met een onverstoorbaar gezicht toelisterde en slechts nu en dan even met het hoofd schudde.

Toen Coole zweeg, zei de Chinees kalm:

— Nu ik het weet, is de kelder tot uw beschikking. Er staan nog een paar vaten in, die ik echter kan laten wegruimen. En ik zal zorgen, dat Pah Song vanmiddag hier is.

— Goed. Laat mij nu even de kelder zien.

De Chinees wilde antwoorden, toen de straatdeur weer openging, en een man binnentrad van een eigenaardig uiterlijk, en die de zachte, panterachtige tred had van de Aziaat, ofschoon zijn gelaat onmiskenbaar iets Westers had. De kleur van de ogen was niet aanstonds te onderkennen, maar zweemde naar een grijsgroen.

Het gelaat had de tint van een geelachtig brons, de ogen waren wat schuin geplaatst, de lippen waren dun en bleken bloedeloos, de jukbeenderen sprongen weinig vooruit, maar de wenkbrauwen rezen van de neuswortel op een vreemde wijze schuin naar de slapen op en gaven het gelaat van de man iets duivels, iets van een duistere, sombere mensenhaat. Voor een Chinees was de man eigenlijk te groot; hij droeg een costuum, een middending tussen een overall en een soort pijama, waarvan de broekspijpen met touwtjes boven de en-

kels waren dichtgebonden, en dat van blauwe tafzijde was gemaakt, en met grote, benen knopen versierd.

— Daar is Pah Song! zei Li Wang Tsu, zonder stemverheffing, hij is eerder gekomen dan ik dacht.

Coole ging er prat op, verstand te hebben van mensengezichten, en hij gevoelde dat hij hier stond tegenover een duivel in mensengedaante, die elke misdaad met ijzingwekkende koelbloedigheid zou kunnen volbrengen.

— Die lijkt me! bromde hij voor zich heen. Dat is de man, die ik nodig heb. Kent hij je huis? Laat hij anders meegaan, het is goed dat ook hij de kelder leert kennen.

Li Wang liet even zijn hand achter de zinken toonbank verdwijnen en opende toen de deur naast het buffet.

Coole kende wel het mechaniek van die deur, maar waar zich ergens de knop of de hefboom bevond waardoor men die deur kon openen of sluiten, dat wist hij niet, dat wist ook niemand behalve Li Wang Tsu, evenmin als iemand de wijze kende, waarop die knop of handle moest bewogen worden.

De eigenaar van de kit had een soort stallantaarn ter hand genomen; want wel brandde er electrisch licht in de gelagkamer en in enkele andere vertrekken, maar de Chinees had het niet nodig gevonden zekere gedeelten van zijn huis van dit licht te voorzien.

De verbindingsdeur bleek zich aan het begin te bevinden van een smalle, morsige en bedompte gang, die des daags slechts een uiterst kleine lichtstraal kon opvangen uit een hooggeplaatst, rond en van tralies voorzien raampje, nauwelijks een voet in doorsnede en dat zo stoffig was, en met spinrag bedekt, dat zelfs het zonlicht, indien het al had kunnen doordringen tot de vuile binnenplaats, waarop het raampje uitzicht moest geven, moeite zou hebben gehad, zich een weg te banen door die laag stof en vuil.

Het raampje bevond zich drie meter boven de vloer en recht tegenover de verbindingsdeur.

Bijna direct drong een eigenaardige geur tot de mannen door; Coole wist dat die afkomstig was uit het vertrek waar de schuivers bijna onafgebroken elkander opvolgden en elkanders plaatsen innamen in de houten kribben, tot twee drie boven elkaar, waar zij hun hartstocht voor het opiumroken konden botvieren.

Zij gingen voorbij een stevig gesloten deur, en Coole wist dat daarachter de eigenlijke kit was, verder kende hij het huis maar oppervlakkig.

Aan het eind van de gang gekomen, en dus staande onder het ronde raampje, bukte de Chinees zich, vatte een ring en trok daaraan een vloerluik omhoog, totdat het tegen de stenen muur rustte.

Een houten trap voerde naar beneden. Uit de opening steeg een kwalijke geur op van grondwater, modder en allerlei afval. Het was hier zo donker, dat de kaarslantaarn waarlijk niet overbodig was.

De trap bleek naar een zeer ruime kelder te voeren, bijna twee meter hoog, met een vloer van blauwe plavuizen en muren van gewone baksteen. Recht tegenover de trap was de enige andere uitgang, die er uitzag als een poort, boogvormig, afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen deur.

Er stak een roestige sleutel in het slot, die Li Wang ronddraaide, en nu traden de drie mannen in een tweede kelder, even hoog van verdieping, maar veel kleiner dan de eerste, ofschoon hij toch ook nog minstens tien meter lang was, en een meter of vijf breed.

En niet zodra waren zij die deur voorbij, of de drie mannen hoorden een eigenaardig, dof rommelend, onafgebroken geluid.

Het werd teweeg gebracht door het

klotsen van de golven van het meer tegen de walbeschoeiing van een der kaden, uit grote basaltblokken opgebouwd.

En inderdaad strekte deze kelder zich onder de kade door, tot bijna aan die stevige dam.

Bij stormweer kon men zelfs het beuken van de golven waarnemen, als men de hand legde tegen de muur, die de kelder afsloot.

Niet ver van de achtermuur bevond zich in een der zijwanden, een brede, dubbele deur, bijna even hoog als de zoldering was, en die er uitzag als de afsluiting van een niet te grote garage.

Die deuren bleken heel gemakkelijk te openen te zijn, eenvoudig door aan een ring te trekken, en toen Li Wang dit gedaan had en zijn lantaarn ophief, zagen de drie mannen een zeer flauw oplopende gang op plankier, zoals men die achter menige grote schouwburg aantreft, en die ten doel hebben, paarden, kamelen, olifanten en andere grote dieren, gemakkelijk van de straat af tot achter het toneel te kunnen brengen.

— Die gang komt uit in een geheime bergplaats en daar kan ik van alles bewaren. Alles wat gij nodig denkt te hebben, zei Li Wang Tsu met een grijns-lach.

Coole had een beweging van wilde zegenpraal gemaakt, na nogmaals te hebben rondgekeken en een blik in de oplopende gang te hebben geworpen en toen sprak hij:

— Het is goed. Daar kan heel wat van gemaakt worden, Li. De bergplaats is immers van de straatzijde ook te bereiken?

— Ja, als men het geheim tenminste kent.

— Mooi, dan heb ik nu met Pah Song een woordje te wisselen. De kunst is om hen hier te krijgen en daarbij moet hij helpen.

HOOFDSTUK III.

DE GEHEIMZINNIGE BOODSCHAP

Karl Weisz zat in een van de gemakkelijkste stoelen, in zijn voortreffelijk ingerichte jonggezellenwoning, die hij nog niet lang geleden in gebruik genomen had.

Hij lag achterover geleund en keek naar de zoldering, met zijn witte, bijna vrouwelijke handen op zijn borst, over elkaar geslagen terwijl de rook van zijn sigaret langzaam omhoog steeg.

Hij was in avondtoilet, maar had zijn tuxedo afgelegd en die vervangen door een ochtendjas van vuurrode zijde, bestikt met grillige figuren van gouddraad, een waar kunststukje van Indische weefkunst.

Hij was gezeten in een soort bibliotheek, die tevens werkkamer was, en die er niet anders uitzag dan de werkkamer van de eerste de beste rijke erfgenaam, de zoon van deze of gene olie-koning, die er alleen een studeerkamer op na houdt, omdat het gedistingeerd staat.

In een tweede stoel zat, of liever lag Rode Ilse, in een avondtoilet van donkerpaars fluweel, met echte Valenciennekant versierd, en met een toef kunstbloemen op de linkerschouder.

Het rode haar was kunstig gegolfd en zij had blijkbaar grote zorg aan de opmaak van haar gelaat besteed.

Ze was zoeven pas binnengetreten, nadat de bediende van Weisz haar bezoek had aangekondigd, en niet zodra waren de stappen van die man weer weggestorven en had zij zich in een gemakkelijke stoel geworpen, of zij begon:

— En ben je nu werkelijk tevreden, Charlie?

— Die andere had nooit aangesteld mogen worden! Een sukkel en een suffer; Coole was zelfs te bang, eigenhandig iemand neer te schieten, als het voor de goede orde nodig was! Wij zullen dit alles veranderen, Ilse. Ik kan steunen op het vertrouwen van allen.

— Op één na! viel Ilse hem op scherpe toon in de rede. Irma Sandrino heeft tegengestemd. Ik geloof, dat zij je haat!

— O, een vrouw! zei Weisz minachtend.

— Je zult toch niet in ernst zo kwaad zijn, Charlie, om vrouwen te onderschatten, vooral als zij haten? Als je dat deed, zou je getuigenis afleggen van een gemis aan doorzicht, dat vroeg of laat noodlottig zou moeten worden. En deze raad geef ik u reeds nu: taxeer een vrouw die haat, vooral niet te laag!

— Maar wat zou zij alléén tegen mij kunnen beginnen?

— Wie zegt u dat ze alleen zal zijn? Ik ben geen gekkin, en daarom zeg ik eerlijk, dat ze mooi is, en een mooie vrouw vindt altijd helpers. Daarom waarschuw ik u nogmaals, neem u in acht voor haar, en tracht haar te vriend te maken.

— Niet jaloers Ilse? vroeg Weisz gekscherend.

— In zulke zaken ben ik nooit jaloers. Het zou misschien anders zijn, Charlie, als ik moest merken, dat je een andere vrouw zou voortrekken boven mij! Dan zou ik misschien een tij-

gerin worden. Ik heb nooit met mij laten spelen, weet je!

— Daarvoor behoef je nooit vrees te koesteren, Ilse! Ik had je nauwelijks gezien, of ik wist dat wij bij elkander behoorden, misschien in de eerste plaats wat de geest betreft. Wij beiden zijn schrander en kunnen een zaak op de goede wijze op touw zetten en beëindigen.

— Maar hou je van me? vroeg Ilse, want ik eis heel wat van de mannen, die ik mijn liefde schenk. Ben je zeker van je zelf?

Inplaats van te antwoorden, kwam hij tot bij haar en sloot haar mond met een kus.

— Laten wij ernstig blijven, Charlie! Daarvoor ben ik eigenlijk niet hier gekomen. Wij moeten beraadslagen, mijn jongen. Het is alsof wij 'n geheel nieuw begin moeten maken met de organisatie van onze bende. Ik weet dat wij daarbij op grote tegenstand zullen stuiten, en die komt misschien niet eens van de zijde van de andere benden, die veel langer bestaan dan de Gouden Spin.

— Ik weet wat je bedoelt, Ilse! zei Karl Weisz, onmiddellijk weer ernstig geworden. Je wilt spreken van die drie geheimzinnige mannen, die de plannen van die ezel van een Coole in duigen hebben geworpen, en die ons het verlies van twee onzer beste mannen hebben berokkend. Ik heb een vaag idee, wie die mannen zouden kunnen zijn. Gisteravond laat nog heb ik naar Londen geseind, in codetaal, aan een van mijn beste vrienden daar. Sedert een paar maanden is er daar niets vernomen van... John Raffles.

— Hoe goed is het, Charlie, dat wij elkander gevonden hebben, riep Ilse met schitterende ogen uit. Want ik heb aan die man gedacht, zodra ik kennis maakte met de methodes, die hier zijn toegepast, maar ik achtte het onmogelijk, omdat ik stellig meende, dat die geniale avonturier zich in Londen ophield. Want geniaal is hij; wij zouden in dezelfde

fout vervallen als Coole, als wij zijn gaven miskenden.

— Je hebt volmaakt gelijk, Ilse! Zelfgenoegzaamheid is de grote kwaal van Coole geweest, waaraan hij ten gronde is gegaan. Zelfs een beginneling had moeten inzien en begrijpen, dat hier een man van groot talent aan het werk was geweest, een man, die met hoofd en schouders uitstak zelfs boven onze beste medewerkers! Nu, mijn eerste taak als leider zal zijn, die man terug te vinden, of hij nu werkelijk Raffles is of niet. En al zou ik er heel Chicago voor binnenstebuiten moeten keren, vinden zal ik hem en als ik hem eenmaal gevonden heb, dan zal ik niet de domheid herhalen van Coole, maar hem onmiddellijk het levenslicht uitblazen.

— Dat heb ik dadelijk gezegd, hernam de vrouw minachtend. Maar hij wilde niet naar mij luisteren. Zeg mij eens, Charlie, hoe denk je eigenlijk over hem, over Coole?

— Maar ik denk in het geheel niet over hem! antwoordde Weisz.

Op dit ogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt, de kamerbediende trad binnen en zei, met iets van verbazing in zijn stem:

— Daar is een man, die u onmiddellijk moet spreken mijnheer, een Chinees.

— Om elf uur? Een zonderlinge tijd! Noemde hij zijn naam?

— Pah Song, mijnheer. Ik wilde hem wegzenden, maar hij zei, dat het een dringende zaak betrof en toen heeft hij mij dit voor u gegeven!

De goed gedresseerde bediende had een briefje, zeer klein opgevouwen en met rode lak verzegeld, op een zilveren presenteerblad gelegd, en hield dit aan Weisz voor.

Deze had een snelle, verwonderde blik gewisseld met Rode Ilse, greep nu het briefje, verbrak het zegel, las haastig de paar woorden, die erop gekrabbeld waren en zei toen kortaf tot de bediende:

— Laat de man hier!

Zonder een spoor van verbazing te tonen, ging de man heen, en zodra de deur achter hem dicht was gevallen, hield Weisz het briefje in de vlam van een kaars, die op het schrijfbureau brandde, en waarvan het eigenlijke doel was het aansteken van sigaretten te vergemakkelijken.

— Wat is dat? vroeg de vrouw zacht.

— Een man, die namens de nieuwe bestuursleden komt! Althans van twee hunner.

— Het briefje draagt het bekende teken, en het is gezegeld met ons eigen stempel. Het schijnt een zaak van gewicht te zijn. Wij zullen wel zien.

— Behoef je volstrekt geen vrees te koesteren voor uw bediende?

— Niet in het minst, Ilse. Een brave sukkel, voorzien van ultmuntende getuigschriften en die in mij een rijke leegloper ziet, een sportmaniak, die het gewone leventje der Amerikaanse millionairszoontjes leeft. Ik ben trouwens voorzichtig, drinken doe ik niet en ik kan dus nooit mijn mond voorbijpraten. Neen, wat dat aangaat, ben ik volkomen gerust. Maar daar is onze bezoeker, geloof ik.

Inderdaad klonk buiten de deur een zacht voetgeschuifel, toen ging die deur open en Pah Song stond reeds in het vertrek, voor men goed had kunnen zien hoe hij eigenlijk was binnengekomen.

Hij bracht de twee voorvingers van zijn rechterhand aan zijn voorhoofd, legde ze vervolgens op de linkerborst en wachtte zwijsend af tot men het woord tot hem zou richten.

— Pah Song? vroeg Weisz, de man aandachtig opnemend.

— Ja, mijnheer, en een volgeling van de Gouden Spin! En ik heb u, numero drie en numero vijf iets over te brengen. Gij moet u hedennacht met Rode Ilse, om half drie precies bevinden in de gele, achthoekige zaal in het huis van Li Wang Tsu, aan de haven. Gij zult

daar de beide andere bestuursleden aantreffen. Vervolgens zult gij u begeven naar de kelder, die de letter X boven de deur draagt. Li Wang Tsu zal u de weg wijzen.

— Weet je tegen wie je spreekt? Ik ben de chef! Van wie heb ik orders in ontvangst te nemen? Wat beduidt dit bezoek, en wat wil men van mij? De rollen zijn omgedraaid! Als er bijeenkomst gehouden moet worden, waar dan ook, dan bepaal ik dat, en niemand anders!

— Nog een ander kan bevelen, heer, de Slachter!

Weisz verbleekte en Rode Ilse kon een zachte kreet van schrik niet weerhouden.

Die kerel met zijn gluisperige tronie, daar bij de deur, had zoeven een naam genoemd, die zelfs de dappersten konden doen huiveren van ontzetting. De Slachter was de bijnaam van de geheimzinnige man, die de eerste stoot had gegeven tot de oprichting van de bende van de Gouden Spin, en die nog door niemand ooit gezien was! Slechts drie personen wisten, dat die man werkelijk bestond, en Weisz was er een van.

Het was zelfs nog geen vierentwintig uren geleden, na zijn overwinning op Coole, sedert hij voor de eerste maal met Ilse op een zachte, hese fluisterton gesproken had over dat geheimzinnige wezen, het vleesgeworden kwaad, de Misdaad tot iets tastbaars vervormd, en zij had gehuiverd van ontzetting.

En hier stond een man, die ook van het bestaan van die geheimzinnige leider scheen af te weten, voor wie zelfs Weisz zich zou moeten buigen.

— Wat wil de Slachter van mij? vroeg Karl Weisz.

— Gij weet wel dat de Slachter geen aardworm als ik ben, in vertrouwen neemt, zei Pah Song, met een bijna onmerkbaar schouderophalen. Hij beveelt en wij volgen.

— Maar ik behoef je volstrekt niet te geloven, vervolgde Weisz, iets luider. Jij

wilt toch zeker niet beweren, dat je hem persoonlijk gezien hebt?

— Ik ben geen dwaas! Hier is het teken, dat Li Wang Tsu langs de gewone weg van hem gekregen heeft, en dat ik u moest overhandigen.

Hij had uit zijn zak een klein, rood gelakt doosje genomen, opende dit en haalde er een stukje papier uit, dat er op het eerste gezicht uitzag als een zeer klein bankbiljet, met dezelfde ingewikkelde en zeer moeilijk na te maken figuurtjes, met een watermerk, en in het midden versierd met de afbeelding van een zeer bewerkelijke, gestyleerde, gouden Spin.

Zelfs een leek op het gebied van de druktechniek moest begrijpen, dat het uiterst moeilijk moest zijn zulk een klein biljet na te maken. Daarenboven wist Weisz dat deze kentekenen van de Slachter een kleine bijzonderheid vertoonden: microscopisch klein, die een nadruk of vervalsing zo goed als onmogelijk maakte. Hij nam een sterk vergrotende loupe uit een der laden van zijn schrijfbureau en bekeek daardoor met grote aandacht de figuur van de spin. Het dier had acht lange poten, aan het einde voorzien van een soort fijne klauwtjes en ieder van die klauwtjes had weer vijf vingers, op één na, die er zes had! Aan iedere vervalser zou deze bijzonderheid stellig ontgaan en Weisz zei dan ook onmiddellijk:

— Het is goed. Ge kunt gaan. Het bevel zal worden opgevolgd. Zijn de nummers drie en vijf gewaarschuwd?

— Zij zijn gewaarschuwd, Heer!

— En je weet niet, waarover de samenkomst zal handelen?

— Ik weet het niet, ik ben slechts een slaaf.

— Hoe komt het, dat ik je nimmer onder de leden van onze bende gezien heb?

— Omdat ik uit een andere stad ben gekomen, gisteren eerst. De Slachter liet mij roepen.

Nog scherper nam Weisz de halfbloed op. Want hij wist nu, dat hij met een zeer bijzonder, een scherpzinnig en moedig man te doen had. Nog maar heel zelden was het voorgekomen, dat de geheimzinnige stichter van het misdadigersgenootschap uit een andere stad hulpkrachten had doen aanrukken.

Voor het eerst misschien had zij stem iets aarzelends, toen hij hernam:

— Het gaat immers niet over de verdringing van Coole?

— Ik weet het niet, Heer! antwoordde de halfbloed, met dezelfde kalme stem. Hebt u mij nog iets anders te zeggen?

— Niets, antwoordde Weisz kortaf.

Zwijgend boog Pah Song, opnieuw bracht hij zijn gestrekte voorvingers naar voorhoofd en de borst, en toen was hij op dezelfde vlugge en geluidloze wijze weer verdwenen.

Weisz en Ilse bleven nog enige tijd zwijgend kijken naar de gesloten deur, en luisterden, maar vruchteloos, of zij de stappen van de geheimzinnige boodschapper konden horen.

Toen was Weisz zelf met een paar sluipende schreden bij de deur, rukte ze eensklaps open, en keek in de gang, die vrij helder verlicht was. Er was niemand te zien.

Langzaam deed hij de deur weer dicht, met peinzende blik en zei:

— Vreemd! Wat kan hij ons hebben mee te delen, en waarom juist met de nummers drie en vijf?

— Wij zullen het wel zien. Het bevel is duidelijk en moet worden opgevolgd.

— Maar waarom juist in de kelder van Li, die ik nooit goed vertrouwd heb?

— Ook dat zal wel een goede rede hebben.

— En waarom moet ik jou meebrengen?

— Ook dat zal wel worden opgehelderd daarginds, misschien betreft het een opdracht, waarbij ik moet meehelpen, antwoordde Rode Ilse, een weinig

ongeduldig. Waarom sta je in beraad? Was het teken van de Spin echt?

— Zonder een spoor van twijfel!

— Dan valt er ook niet te aarzelen en dan zou ik je ook de raad willen ge-

ven op de juiste tijd aanwezig te zijn, want wie een bevel van de Slachter in de wind slaat, die heeft de langste tijd geleefd.

HOOFDSTUK IV.

SLUIPMOORD

Weisz begaf zich daarop naar zijn slaapkamer, waartoe hij de gang moest oversteken. Hij ging daar zijn revolver halen, overtuigde zich dat het wapen geladen was, want Karl Weisz was een zeer voorzichtig man, liet het in zijn zak glijden, en voegde zich bij Rode Ilse, die haar avondcape reeds had omgeworpen en hem met moeilijk verholten ongeduld wachtte, waarop hijzelf haastig zijn overjas aantrok, zijn glanzende cylinder opzette, waarna beiden haastig het huis verlieten nadat de bediende verlof had gekregen, zich ter ruste te begeven.

De garage, waarin Weisz zijn auto placht neer te zetten, bevond zich op nog geen drie minuten afstand en spoedig bevond zich het tweetal op weg naar de havenwijk.

En hier moest Weisz zijn wagen opnieuw naar een garage brengen, want de straten werden hier zo bochtig, nauw en onberijdbaar, dat hij er zijn mooie limousine niet aan wilde wagen.

Voor de deur van de kit stonden, toen ze daar aankwamen, twee gedaanten en de eerste beweging van Weisz was een bijna een instinctmatige, de greep naar zijn revolver.

Toen mompelde hij, die twee gestalten begroetend met een handgebaar.

— Zijn jullie het Mellon en Carrey. Is het reeds tijd?

— Nog een paar minuten, antwoordde een der twee aangesprokene brommend.

— Heb je last gekregen, geld bij je te steken? vroeg Mellon.

— Geld, herhaalde Weisz verbaasd, welneen.

— Ik heb deze namiddag als penningmeester vijfentwintigduizend dollar moeten losmaken, hernam Mellon nijdig. Het bevel was duidelijk genoeg. Zo'n gele jakhals kwam het mij brengen, en die was voorzien van het kenteken van de Spin; het kwam van niemand anders dan van... hem! Wat kan er aan de hand zijn?

— We zullen het wel zien! gaf Weisz ongeduldig ten antwoord. Ik heb Ilse moeten meebrengen en daar begrijp ik ook niet veel van. Wat voor nut kan dat hebben?

— Een beetje hoffelijkheid zou u niet misstaan, Charlie, zei Ilse geprikkeld. Ik geloof dat ik voor de Spin al menig zaakje heb opgeknapt, waar vele mannen niet eens aan zouden hebben durven beginnen.

— We moesten maar naar binnen gaan, stelde Carrey voor, die een geeuw onderdrukte. Het helpt niets of we hier al staan te blauwbekken. Maar ik moet zeggen, dat ik mijn nieuwe functie niet bepaald met een rustig gemoed aanvang. Tussen ons; ik zou het liefst niet persoonlijk in aanraking komen met... hem.

Vlakkig liet een kerktoren plotseling een galmende, dreunende slag horen, die lang bleef naklinken.

Toen trad Weisz op de deur toe, met zijn sleutelbos in de hand en tikte daarmee op een bijzondere wijze op het paneel.

Men moest het viertal verwachten, want onmiddellijk ging de deur open; Li Wang Tsu stak zijn gele vossenko om de hoek en fluisterde, zodra hij de vier personen herkend had:

— Kom maar binnen! Jullie worden verwacht.

De drie mannen en de vrouw traden binnen.

En in de gang, die zwart was als de nacht, en kwalijk rook werden zij alle vier onverhoeds overvallen door een beklemmend gevoel van onzekerheid en vrees, zoals zij dat nimmer gekend hadden.

Li Wang liep voor hen uit, met zijn lantaarn in de hoogte geheven en het licht wierp flakkerende schaduwen op zijn geelbronzen, onbewegelijk gezicht.

Li Wang liep kalm verder en ging langs de gesloten deur van de kit, die zij allen wel kenden. Maar door het luik waren zij nog nooit gegaan en een kort ogenblik bleven zij aarzelend staan, toen de Chinees het aan de ring oplichtte en voorzichtig tegen de muur deed steunen.

Maar toen Li Wang even kalm de treden begon af te dalen, toen volgden zij hem toch, na een korte aarzeling en kwamen aldus in de eerste, grote kelder.

Even later stonden zij voor de poortvormige doorgang, die toegang gaf tot de tweede, kleine kelder, en waarboven

met wit kalk de letter X geschilderd was.

Li Wang liet hen voorgaan en zei tot Weisz, die de kleine stoet sloot:

— Wacht hier, hij komt, hij zal aanstonds onzichtbaar tot u spreken.

Het volgend ogenblik had hij de deur dicht geworpen, zodat het viertal zich in een volmaakte duisternis bevond.

In zichzelf vloekend zocht Mellon naar een zaklantaarn, maar juist toen hij deze zou aanknippen, klonk er een vreemd gerucht, alsof er iets omlaag gleed langs een houten glijbaan. De twee deuren, die een der zijwanden bijna geheel innamen vlogen geheel open, een bundel licht drong uit de brede, hellende gang in de vunjige kelder en tegelijkertijd klonk er een geluid alsof er aan een paar reusachtige koffiemolens tegelijk werd gedraaid.

Ilse liet een vreselijke kreet horen, wierp zich plat op de morsige vloer en riep uit:

— Verraad! We zijn er bij! In de val gelokt!

Nog altijd duurde het eigenaardige krassende geluid voort en toen klonk er daarboven uit een zware vloek en een stem brulde woedend:

— Vervloekt! Wat betekent dat? Er zitten geen patronen op de banden!!!

Er volgde een gehuil van woede en teleurstelling daarboven, maar daar beneden veranderde het toneel eensklaps en de vier mensen, als ratten in de val opgesloten, maakten aanstonds gebruik van de zeldzame vergissing, die daarboven scheen te hebben plaatsgegrepen.

Zij waren te goed bekend met de gebruiken in de onderwereld, dan dat zij de aard van het tikkende krassende geluid zoeven niet zouden hebben begrepen.

Er werd daar met mitrailleurs geschoten en zij zouden reeds lang met kogels doorzeefd zijn, als men daarboven niet door een onbegrijpelijke vergeetachtigheid had nagelaten de pa-

troonbanden eens goed na te zien, alvorens ze in de moordmachines te steken.

Weisz trok snel zijn revolver, draaide zich om en schoot snel in den blinde naar omhoog, tegen de lichtstralen in, die uit de oplopende gang naar binnen drongen.

Op hetzelfde ogenblik kwamen er vijf, zes mannen langs de hellende gang naar beneden stormen. Weisz schoot nogmaals, nu op de voorste kerel, die geen meter van hem verwijderd was, maar bijna tegelijkertijd uitte hij een kreet van woede, want de man scheen onkwetsbaar te zijn. Hij liep rustig door. Weisz schoot nog eens en nog eens, toen klapte hij zijn wapen open, zich om niets meer bekommerend, schudde de patronen uit het magazijn in de kom van zijn linkerhand en zag, dat zij geen kogels bevatten; de door de haan getroffen evenmin als de twee, die hij nog had willen afvuren.

Toen wierp hij zich, zonder een woord te zeggen, en na een groot knipmes uit zijn zak te hebben getrokken en geopend, op zijn tegenstander, die de stoot ontweek en hem met een ploertendoder op het hoofd raakte.

— Maar schiet hem dan toch neer! schreeuwde een stem, die toebehoorde aan Derrick Coole. De revolvers kwamen reeds te voorschijn, toen het plotseling stikdonker werd in de kelder.

Voor een zeer kort ogenblik klonken er rauwe kreten van woede, gehijg van worstelende lichamen, wilde vloeken en toen werd aan dat alles een even onverwacht als zonderling einde gemaakt, want eerst klonk er een zacht knappend geluid, zoals men kan horen, wanneer een leeg wijnglas op een marmeren tafelblad omvalt, onmiddellijk gevolgd door een zwakke knal. Een gele, verstikkende damp vervulde de kelder en allerwegen kon men het neerstorten horen van logge lichamen, toebehorende aan lieden, die het beheer over hun ledematen verloren hadden.

Zeker wel vijf minuten bleef het daarna volkomen stil, zodat men kon wanen

zich in een grafkelder te bevinden. Slechts langzaam trok de giftige gaswolk weg door de brede, oplopende gang, en toen begonnen er een paar vage lichtschijnsels te glijden door die lichtgele wolk; de gestalten werden zichtbaar van een paar mannen, die behoedzaam naar beneden kwamen, ieder voorzien van een zaklantaarn en het geelaat beschermd en verborgen achter een masker, dat er uitzag als een varkensnuit.

Deze mannen hadden nu de kelder bereikt, lieten het schijnsel van hun lampen spelen over de vloer en daar lagen, onbeweeglijk en in de zonderlingste houdingen de vier in de val gelokte slachtoffers, naast de Chinees, benevens de andere bendeleden. Rode Ilse zou zeker woedend geweest zijn, als zij nu zichzelf had kunnen zien, want zij lag in een zonderlinge, niet zeer bevallige kronkel, met de knieën rustend op de grond en de handen naast het gebogen hoofd, alsof zij juist op het punt stond kopje te duikelen.

Een van de mannen knielde naast haar neer, maakte met geoeffende, bekwame vingers het snoer parelen los, dat haar blanke hals versierde, waarna dat snoer verdween in een klein, versleten en ordinair handtasje, dat nog andere kostbaarheden in zijn binnenste zou gaan bergen, want de man zette zijn tocht voort, stroopte hier een kostbare, diamanten ring van een vinger, trok daar een goed gevulde portefeuille uit een borstzak, en bevond zich tenslotte tegenover de roerloze gedaante van Mellon, die hij op de rug wentelde.

In de zijzak van diens overjas bleek een lederen tasje te zitten, dat met een sleutel was te sluiten, maar de man gaf zich niet zoveel moeite, sneed het tasje eenvoudig open met een vlijmscherp mes en haalde er een aantal bankbiljetten uit, die hij vlug telde. Het waren er vijftig, ieder van vijfhonderd dollar.

De man met het gasmasker voor, knikte even, als iemand, die een vermoede

den bevestigd vindt, stak de biljetten weer in het opengesneden tasje en voegde dit bij de andere kostbare dingen.

Het werd een ware razzia, vlug en toch zonder enige overhaasting volbracht door twee mannen, die met dit werk door en door vertrouwd schenen te zijn.

De laatste persoon, die werd onderzocht was Li Wang Tsu.

Deze bleek echter volstrekt niets van waarde bij zich te dragen.

Een paar zilverstukjes in een zijzak van zijn zijden wambuis en dat was alles.

Maar bij de onderzoeking kwam een kleine sleutelbos te voorschijn en die scheen de man met het gasmasker van voldoende waarde te achten, om die in een van zijn eigen zakken te doen overgaan.

Hij richtte zich op, keek nog eens rond, klopte zijn metgezel op de schouder en wenkte naar de gang, waardoor zij waren gekomen.

Beiden verlieten de kelder en daar, aan het andere uiteinde van de hellende gang passeerden zij de twee mitrailleurs, die daar stonden opgesteld en waarin de nutteloze banden nog staken, die wel degelijk patronen bevatten, maar eenvoudig van hout.

Dicht bij de plek, waar de moordwapens stonden, bevond zich een smalle deur, die niet de minste weerstand bood, toen een der twee mannen de knop omdraaide.

Het volgende ogenblik stonden zij aan de andere kant van die deur, in een gang, slechts door het licht van hun eigen lantaarns beschenen, ont deden zich vlug van de lastige en zware maskers, die zij opvouwd en in de zak staken.

John Raffles en Charles Brand keken elkaar glimlachend en tevreden aan.

— Mij dunkt, dat dat goed is afgelopen, begon Raffles zacht.

— Wij hebben zeker niet te klagen en

een enkel woord van hulde voor je doorzicht, Edward, is hier zeker op zijn plaats.

— Als hier gehuldigd moet worden, Charles, laat mij dan op mijn beurt een woord van lof mogen uiten voor jouw vlug begrip en je goocheltalenten! Alle respect voor de wijze, waarop je in het huis van Weisz, dus als het ware in het hol van de leeuw, de scherpe patronen in zijn revolver door losse hebt vervangen.

— Maar laat mij dan het laatste woord hebben en mijn bewondering uitspreken voor uw vermomming, Edward. Het is bijna om bang te worden, zoals je geleek op een echte Chinees en niet een van de prettigste om mee om te gaan. Een boeventronie, excuseer mij dat ik het zeg!

— Dat aanvaard ik als een compliment, Charles. En nu genoeg geapplaudisserd. Het is tijd om te handelen.

— Handelen? herhaalde Brand verwonderd. Gaan wij dan nu niet aanstonds weg door de eerste de beste deur, die maar openstaat?

— Dat heeft nog de tijd, Charles. Er is nog iets anders te doen. Ik weet nu wel zeker, dat Li Wang met zijn smokkelpraktijken en de winst uit zijn opiumkit een groot fortuin heeft verzameld, waarvan een deel zich wel hier in huis zal bevinden, want een rechtgeaard Chinees heeft een hartgrondige afkeer van banken.

Brand smoorde een zucht. Hij volgde Raffles op de voet, door de smalle, vochtige gang, die een boog beschreef en een voortzetting bleek te zijn van dezelfde gang, vanwaar men de grote kelder kon bereiken.

Hier stond Raffles stil en luisterde aandachtig.

Grote stilte heerste alom.

Alles en iedereen scheen te slapen in het oude, bouwvallige huis. Het was duidelijk, dat alleen de moordenaars, die de sluipmoord op touw hadden gezet, gewaakt hadden.

Niemand anders was in het complot betrokken. Ook de vrouw, Irma Sandrino, schenen zij er buiten te hebben gelaten, want die bevond zich althans niet onder genen, die daar nu bedwelmd en roerloos in de kelder lagen, waaruit het giftgas langzaam wegtrok door de retsen en kieren van deuren en muren.

Terwijl zij daar zo stonden, keek Brand zwijgend en vol bewondering naar Raffles, die op zulk een wonderbaarlijke wijze de rol van Pah Song, de halfbloed had gespeeld en wel zodanig, dat hij hem ternauwernood herkende. Het scheen zelfs alsof hij wel een kwart voet gekrompen was en smaller, magerder was geworden! Welk een wonder van vormomingskunst had hij hier voor ogen!

Maar Raffles liet hem niet veel tijd tot overpeinzingen, doch vatte hem bij de arm en zei zacht:

— Alles volkomen stil in het huis. Ik geloof zeker, dat wij niet het minste gevaar lopen. De woning van Li Wang is vrij ver van de kit verwijderd en ook daar zal nu wel alles slapen. Kom vlug mee, wij mogen onze James niet al te lang in ongerustheid over ons lot laten. Hij wacht ons met de wagen, op de aangeduide plek; vooruit!

Zij klommen door het vloerluik, lieten dit heel voorzichtig neer en gingen toen luisteren aan de deur van het vertrek, waar de slaven der opium thans op hun ruggen lagen en wondere dromen droomden, om straks des te ruwer in de werkelijkheid te worden teruggeworpen, slapper, krachtelozer dan ooit.

Even voor de gang naar de straatdeur begon, bevond zich een lage, gewelfde deur in de muur, schuin tegenover die, welke toegang gaf tot de kit. Zonder een ogenblik te aarzelen ging Raffles deze deur binnen en wenkte Brand om hem te volgen. Nog altijd verspreidden hun zaklantaarns voldoende licht, want geen enkele lamp scheen nog te branden in het huis der misdaad.

Een nieuwe gang strekte zich voor hen uit en ongeveer op de helft daarvan begon een wenteltrap naar boven, die zij omzichtig beklommen. Op het duistere portaal stonden zij weer stil om te luisteren, maar niet het minste gerucht deed zich horen.

Toen liet Raffles het schijnsel van zijn lantaarn over de muur glijden, tot het gevestigd bleef op een stevige deur, die waarschijnlijk van heel wat moderner maaksel was dan heel het huis.

Die deur bleek goed op slot te zijn, maar Raffles haalde glimlachend de sleutelbos van Li Wang Tsu te voorschijn, en spoedig had hij de sleutel gevonden, die deze deur opende.

Nu stonden zij in een kamer, die er uitzag als een kantoor.

Er stond een ouderwets, buikig schrijfbureau in een hoek bij het enige raam, in een tweede hoek stond een brandkast met een veelbelovend uiterlijk en volstrekt niet ouderwets, maar daarentegen van het laatste model, en verder was er nog een loketkast te vinden, en zelfs een nieuwerwetse duplicator.

— Mijnheer Li Wang Tsu is ongetwijfeld een schurk, fluisterde Raffles glimlachend, maar hij is in ieder geval een ordelijke schurk! Bij hem is de misdaad gecontroleerd, geëtiketteerd en netjes in vakjes verdeeld. Nu zullen wij eens even zien of die...

Plotseling zweeg hij en bleef in halfgebukte houding, op een meter afstand van de brandkast staan.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust, zijn stem dempend.

— Hoorde je niets?

— Niets!

— Er werd ergens in het huis gelopen!

Het bleef even stil en toen hernam Brand weer:

— Waarachtig, je hebt gelijk. Wat betekent dat? Er wordt gelopen, en door meerdere personen. Mensen die haast hebben, naar het schijnt.

— Doof je lamp! fluisterde Raffles.

Het volgende ogenblik was het stikdonker in de kamer.

Raffles sloop op zijn tenen naar het venster en schoof het overgordijn een weinig terzijde, om op straat te kunnen zien.

Op hetzelfde ogenblik, dat er een autoclaxon toeterde, liet hij het met een gebaar van ongeduld weer vallen.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Politie! antwoordde Raffles lachend van het raam wegtredend.

HOOFDSTUK V

MINNENNIJD VAN EEN POLITIEMAN

Brand stond een ogenblik als versteend.

— Politie? Wat deed die hier? Wat kwam zij hier zoeken? Li Wang Tsu was immers een vriend van commissaris Brisbane?

Brand trachtte in de duisternis iets te onderscheiden van het gelaat van Raffles, maar dat was hem volmaakt onmogelijk. Het zware wollen gordijn voor het raam sloot ook het zwakke lichtschijnsel, dat van de straat af zou kunnen binnendringen, volkomen af.

Toen voelde hij zich bij een pols pakken, en door Raffles, voor wie die duisternis geen bezwaar scheen te zijn om te zien, achter een groen saaien gordijn trekken, dat een klein hokje bleek af te sluiten, dat geen andere meubelen had dan boeken op planken aan de wanden.

In het begin konden zij thans geen enkel gerucht meer horen, maar na enige ogenblikken klonken de voetstappen opnieuw, luider nu en ook haastiger. Het was niet te miskennen, de mannen die daar rondliepen, wie zij dan ook waren, kwamen naderbij.

Nu waren zij op het portaal, en zij konden zelfs de nauwelijks gedempte stem horen van een aanvoerder, die ongeduldig sprak:

— Het is onzin om hier te zoeken. Wie

zit er om half vier in de nacht aan zijn bureau te werken?

— Maar de vrouw hebben wij voor de deur van zijn slaapkamer gevonden; waarom was hij er dan niet? vroeg een andere stem. Zoeken maar, jongens. Ik durf niet zonder hem terug te komen bij de baas.

— En ik zeg je, dat het louter gekkenwerk is, om nu nog ruzie te gaan zoeken met Li Wang! Nu, de chef moet het ook zelf weten. Vooruit dan maar. Wacht, ik zal nog even een kijkje nemen, voor alle zekerheid.

De deur van het kantoorvertrek werd geopend en elk ogenblik verwachtten de twee mannen daar in hun schuilhoek, dat iemand de kamer zou binnengaan en dat gordijn opzij schuiven.

Dat gebeurde evenwel niet en de agent, die gesproken had en wiens zwaar geschoelde voeten zij duidelijk konden horen, toen hij een paar pen de kamer binnenkwam, ging weer heen, zoals hij gekomen was.

De deur ging dicht, de voetstappen verwijderden zich en de stilte trad opnieuw in.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Brand verbaasd, toen zij weer in het eigenlijke kantoor stonden en Raffles zijn zaklantaarn weer had aangeknipt.

— Ik wou dat ik het wist, Charles. Maar dit staat wel vast, dat Brisbane plotseling zijn hand heeft afgetrokken van zijn vroegere beschermeling, Li Wang Tsu, en ten tweede weten we, dat zij hier ergens een vrouw hebben aangetroffen, op een zeer gevaarlijk strategisch punt! Wie die vrouw is kan ik natuurlijk onmogelijk vermoeden. Rode Ilse is het natuurlijk in geen geval. Die wordt in de eerste twee uren niet wakker, daarvoor was mijn gasmengselje wel wat te sterk! Ik denk zelfs, dat zij morgen nog zullen slapen, zoals zij daar liggen.

— En als de agenten de uitgeschudde slachtoffers vinden, Edward. Wat zal er dan met ons gebeuren?

— Die vraag kunnen wij het beste beantwoorden, Charles, door nu aanstonds te vertrekken, want dan gebeurt er in het geheel niets.

— Maar wat zou de politie met mogelijkheid hier hebben te zoeken? Het was toch van algemene bekendheid, dat Li Wang Tsu een groot vriend was van Brisbane, die zich er dus wel voor zou hebben gewacht, een inval bij hem te doen, zonder hem te waarschuwen?

— Er moet iets gebeurd zijn, Charles, waardoor aan die vriendschap plotseling een einde is gekomen, zei Raffles peinzend. Wie weet staat het in verband met die vrouw daar beneden.

— Laten wij in ieder geval maar maken dat wij vlug wegkomen, Edward, drong Brand aan.

— Wacht hier even, ik wil eens zien of de weg naar beneden vrij is.

Raffles sloop weg, zonder enig gerucht te maken en Brand bleef alleen achter in het duistere vertrek, totdat hij vlak naast zich, een flauw geritsel hoorde, en de bekende stem van Raffles fluisterde:

— Het zal minder gemakkelijk gaan dan ik hoopte. Dat de duivel die Brisbane hale; hij heeft door het hele huis heen posten uitgezet. Ik geloof dat de agenten nu bezig zijn, de kit leeg te ha-

len en degenen, die daar worden aangetroffen, in de grote overvalwagen te laden; het zou mij volstrekt niets verwonderen, als er onder die schuivers heel wat blanken werden aangetroffen, misschien wel dames uit de society, want het is ellendig om te moeten zeggen, maar het kwaad der bedwelming door verdovende middelen grijpt hoe langer hoe meer om zich heen. Vergetelheid zoeken de ongelukkigen, slechts vergetelheid!

— Maar hoe komen wij dan weg? vroeg Brand ongerust.

— Ik kan nog maar één middel vinden, dat uitkomst kan bieden, en dat middel voert ons over het dak naar het aangrenzende huis. Er is een zogenaamde snijding tussen, maar daar kunnen wij wel overheen springen. Het is trouwens de vraag niet of het kan, want het moet!

Brand zweeg.

Hij had die snijding al eens bestudeerd. Men kon het gerust een steeg noemen, en niet eens zo smal; ruim twee en een halve meter!

Nu sprongen zowel Raffles als hijzelf op het sportveld, na een behoorlijke aanloop, over een gravelbaan heel gemakkelijk zes meter en meer, maar hier was geen aanloop, hier was alleen maar een schuin dak en vervolgens een smalle goot, wrak van ouderdom, terwijl men aan de andere kant in een soortgelijke goot terecht kwam.

Bovendien was het aangrenzende huis vrij wat lager.

Kortom, «het werd nekbrekerij», zoals Henderson, die nog altijd met zijn wagen zou staan te wachten, het zou uitdrukken.

Brand stond hier nog over na te denken, toen hetzelfde flauwe geritsel van zoeven hem waarschuwde, dat Raffles weer naar het raam ging.

Ook hij hoorde nu enig gerucht op straat.

Er klonk een schelle, brutale stem, die hem bekend voorkwam, en die hem

vol spanning deed wachten, tot Raffles van het raam zou terugkeren, waar deze nu voorzichtig doorkeek, na opnieuw het gordijn wat terzijde te hebben geschoven.

Het harde dichtwerpen van een autoportier klonk en ineens stond Raffles weer naast Brand en fluisterde hem toe:

— Terwijl het scherm hier gaat vallen, wordt er een tipje van een sluier opgelicht. Heb je de stem niet herkend? De agenten brengen daar onze dierbare Irma Sandrino gevangelijk weg.

— Die was dus hier? vroeg Brand in de grootste verbazing. Dan was zij dus de vrouw, die daar beneden werd aangetroffen?

— Dat is nu niet langer twijfelachtig, Charles. Mij dunkt dat de zaak nu duidelijker wordt. Het is voor niemand een geheim, wie enigszins thuis is in de onderwereld, dat die Irma een buitengewoon goede vriendin was van Brisbane. Denkelijk heeft iemand, die daar belang bij had, verraden, dat ook Li Wang Tsu zeer in de gunst stond bij deze dame, en toen waren de poppen natuurlijk aan het dansen!

— Dat zou een oplossing kunnen zijn, meende Brand. Maar waar wachten wij dan op om heen te gaan?

— Er zal hier wel een sterke bewakingspost worden achtergelaten, tot het volop dag is, en bovendien kunnen elk ogenblik de bewusteloze mensen, in de kelder worden gevonden. Het moet al geschied zijn, ik hoor de agenten terugkomen, vlug, want nu begint de tijd te dringen!

Raffles knipte zijn lantaarn weer aan, nam het armoedige valiesje op, dat voor een waarde van bijna vijftigduizend dollar aan geld en en sieraden bevatte, wierp nog een laatste weemoedige, verlangende blik op de prachtige brandkast, en toen stond hij al in de gang, met Brand vlak achter zich, terwijl daar beneden in het oude huis de voetstappen en de korte bevelen der agenten en hun aanvoerders klonken.

Raffles kende het huis door en door, en hij aarzelde dus geen ogenblik, maar hij kende de goede weg, die ook de kortste was, ijde met de lenigheid en de vlugheid van een berggeit een paar gangetjes door, over een paar steile trapjes, kwam op de vliering, trad op een dakluik toe, maakte een bout los, plaatste een kleine trap, die daar, als door de hemel gezonden, aanwezig was, onder dat luikje, en bevond zich een paar seconden later op het dak en vervolgens in de goot, die verraderlijk zwiepte.

Natuurlijk was de zaklantaarn gedoofd en de beide mannen konden nu alleen maar zien bij het vale, spaarzame licht, dat neerdaalde uit een hemel, die zich in het Oosten reeds met een teder rood begon te kleuren.

Zich vasthoudend aan de schuine rand van het dakraam, boog Raffles zich een weinig voorover, teneinde in de steeg te kunnen kijken.

Het slop zelf scheen verlaten, maar op de hoek, waar het uitmondde in de straat, bleek een agent op post te staan.

De hoogte van de verdieping bedroeg hier negen meter. Het huis aan de overzijde van de steeg was ruim een meter lager en op zijn minst even oud. En terwijl Raffles het bekeek, klonken de stappen binnenshuis steeds naderbij, de trappen kraakten onder het geweld van vele voetstappen en de bevelende stemmen kwamen dreigend steeds nader.

— Houd de tas vast! beval Raffles. Ik zal de sprong het eerst wagen. Ik bemerk dat ze het hele huis doorzoeken.

— Geef hier die tas! zei Brand kortaf. Spring maar, ik zal je volgen.

Raffles doorboorde met zijn ogen de duisternis, volgde behoedzaam de wiebelende goot over een lengte van een meter, totdat hij een wat steviger steunpunt meende te hebben gevonden, ging onverschrokken op de rand van die goot staan, juist als een duiker op de uiterste rand van een springplank, boog zijn knieën en wierp zich onverschrokken voorover in de ruimte, terwijl op het

zelfde oogenblik de loden goot eenvoudig afbrak als glas.

Nog vóór hij neerkwam, gevoelde Raffles als bij instinct, dat zijn sprong niet ver genoeg was geweest.

Met het geraas van de neerstortende goot nog in zijn oren, kwam hij terecht op de tegenoverliggende dakrand, wist die met een hand te grijpen, en rukte de zinken goot, aangevreten door roest en vocht uit haar verband. Gelukkig bleef zij over een vrij grote lengte intact tot aan de hoek van het dak, en werkte dus als een soort reusachtige scharnier.

Op die wijze kwam Raffles weer drie meter lager terecht, kwakte tegen een regenpijp aan, wist die nog half te grijpen, en viel toen van een hoogte van een meter of vier op straat. Bijna tegelijkertijd zat er een zware, dikke agent bovenop hem; hij weeklaagde, onmiddellijk in zijn rol van Chinees, met een keelstem en luidsissende stem:

— Wilt u opstaan mijnheer de agent? Geloof u dat iemand, die van een dak valt, in staat is om weg te lopen? Ik heb werkelijk geen gewicht van driehonderd pond op mij nodig, om mij machteloos te maken! Ik geloof, dat er een rib is gebroken en mijn voet is verstuikt.

De agent verhief zich van zijn ongemakkelijke zetel, trok de Chinees over-eind, die dadelijk een erbarmelijk gehuil aanhief, hinkte, en zwaar op de arm van de agent leunde, die bars zei:

— Je hebt niet anders gewild, gele aap! Ga mee, we kunnen jou vooral niet missen. Ik denk dat je heel wat te vertellen hebt over de kelder in het huis van Li Wang, of niet?

— Weet niets, helemaal niets! jammerde Raffles, met een van pijn heel natuurlijk verwrongen gezicht.

— Toch waar? Wat deed je dan op het dak? Naar de sterren kijken?

— Neen, zonsopgang, antwoordde de Chinees. Pah Song is dol op zonsopgangen.

— Ga dan maar mee, we hebben op het bureau van politie een pracht van een zonsopgang, speciaal voor Chinezen, spotte de agent, maar hij vatte Raffles toch bij de arm, om hem te steunen, ziende dat de ander bijna onmogelijk alleen kon lopen.

Zij waren in de straat aangekomen, waar een grote politiewagen stond, met een dubbele deur van achteren en met twee agenten op post bij die enige ingang.

Men zag onduidelijk op de bodem van die wagen een aantal lichamen keurig netjes naast elkaar liggen, met de hoofden onder de ene bank en de voeten onder de tegenovergestelde, juist als sardientjes in een blikje.

Een van de agenten had een blik naar binnen geworpen, zich bijlichtend met zijn krachtige lantaarn en antwoordde:

— Op de bank is nog plaats in overvloed. Hij is niet geboeid, Lewis. Weet je dat?

— Maar hij kan geen vin verroeren, hij heeft zeker een poot gebroken; hij is van het dak gevallen, en de duivel alleen weet, hoe het komt, dat hij nog leeft! Instappen, gele broeder!

— Kan ik niet! weeklaagde Raffles. Arme Pah Song voet gebroken!

Terwijl de rampzalige Chinees gilde als een gekeeld varken, tilde de dikke agent zijn gevangene op en schoof hem in de politieauto, als een bakker het brood in de oven.

Twee mannen volgden, en die moesten zich languit op de banken leggen, ten-einde de op de vloer uitgestrekte lichamen te vermijden.

Maar de arme Pah Song was slap in de voorste hoek neergezakt; hij maakte het ritje naar het bureau van politie, terwijl niemand minder dan mijnheer Coole in persoon, tot voetkussen aan zijn arme, geknusse voeten strekte.

HOOFDSTUK VI.

EEN GESTOORD VERHOOR

De rit duurde ternauwernood tien minuten. Raffles leed tamelijk veel pijn, maar een ongemerkt betasten van zijn ledematen had hem de overtuiging geschonken dat er niets gebroken was.

Misschien was een zijner ribben een weinig gekneusd, hij had een paar bloedende schaafwonden opgelopen, maar voor de rest was hij er wondergoed afgekomen, de hoogte van zijn val in aanmerking nemend.

De wagen was tamelijk helder verlicht door een plafonnière en Raffles nam de toestand eens op, terwijl de auto snel voortreed.

Aan zijn voeten lagen zijn slachtoffers, diep in slaap en dicht op elkaar geperst, acht mannen en een vrouw, en onder de mannen was ook Li Wang Tsu. Hun gezichten waren als van marmer en men zou hen voor dood kunnen houden, maar Raffles wist wel beter. Hij tikte eens luchtig met het einde van zijn voet op het zware lichaam van Coole en mompelde voor zich heen:

— Maar één enkel druppeltje van een zeker goedje, dat ik bij me heb tussen je lippen, schurkachtige Falstaff, en je zult ontwaken. Toen gingen zijn blikken naar de twee agenten, lui op de zijbanken uitgestrekt, maar die sliepen niet, allesbehalve!

En hoewel Raffles niet geboeid was, zo begreep hij toch maar al te goed, dat iedere poging, tijdens de rit te ontsnappen, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Overigens, daar stond de auto al stil, en door de echo's door het aanzetten van de remmen gewekt, begreep Raffles, dat de wagen waarschijnlijk stilstond op een kleine binnenplaats.

De agenten grepen hem dadelijk weer vast, met moeite hun voeten tussen de bewusteloze gevangenen op de vloer inwringend; de deur werd van buitenaf geopend, en toen werd hij uit de wagen getrokken, op een tamelijk onzachte wijze, die hem met zijn sissende stem en in zijn gebroken taaltje deed mopperen en verwensingen deed uiten.

Met opzet overdreef hij het hinken sterk, toen men hem door een stevige deur naar binnen bracht, in het goed verlichte politiebureau van de wijk, waar commissaris Al Brisbane de scepter zwaalde.

Vluchtig had een tweede, veel kleinere auto zien staan, en waarschijnlijk was die het, die Irma Sandrino had aangevoerd; hij vond haar in de wachtkamer, onder de bewaking van twee stoere agenten, en hij wilde haar juist met een paar van zijn goedaardigste keelklanken begroeten, toen de dikke Lewis, die hem naar binnen had gebracht, op barse toon beval:

— Bek houden! Het is streng verboden, dat gevangenen met elkaar praten.

— Maar waarom ben ik gevangen? jammerde Raffles. Pah Song heeft niets gedaan! Altijd braaf en netjes geweest! Was alleen op het dak om de was uit te hangen! Pah Song beste wasbaas van de buurt.

— Houd nu je mond maar, gele aap! gromde Lewis ruw. Zeg dat alles strakjes aan de chef.

— Ik weet evenmin waarom ik hier ben als Pah Song, zei Irma, Lewis onbeschaamd aankijkend. Ik heb evenmin iets gedaan. De chef zal er spijt van hebben, dat is zeker.

— U weet wel dat het verboden is, Irma, om in deze kamer te spreken! Straks kunt u alles zeggen wat u op de lever hebt, als ik me zo mag uitdrukken. Maar de arrestanten mogen niet met elkaar praten. Dat is een regel van Meden en Perzen.

De vrouw haalde de schouders op.

Zij hield zich goed, maar Raffles zag heel duidelijk aan het lichte trillen van haar wimpers en aan de manier, waarop zij haar tandjes in haar bovenlip sloeg, dat zij zich alles behalve op haar gemak gevoelde.

Haar toestand was dan ook inderdaad niet zeer benijdenswaardig. Als Brisbane werkelijk de hand van haar aftrok, dan zou haar positie hier in Chicago al spoedig onmogelijk worden. De vrouw had al heel wat op haar kerfstok, dat wist Raffles en als die misdrijven werkelijk vervolgd zouden worden, dan zou zij voor vele jaren de gevangenis ingaan.

Haar vrijheid berustte tot dusverre uitsluitend op haar goede verstandhouding met Al Brisbane, de commissaris.

De kamer stond al spoedig vol politieagenten, die waarschijnlijk telefonisch waren gewaarschuwd.

Plotseling werd er een deur open geworpen en een schrijver verscheen op de drempel, die riep:

— Pah Song voorkomen, tegelijk met de vrouw!

Niet minder dan acht agenten omringden het tweetal en voerden het naar een aangrenzend vertrek, groot en goed gemeubeld, het vertrek van de commissaris van politie.

— Wat moet die legermacht hier? Zes van jullie kunnen wel weer inrukken,

denken jullie soms, dat ik een halve compagnie nodig heb om mij te beschermen tegen een Chinees en een vrouw? schreeuwde Brisbane. Lewis en Brown kunnen hier blijven. De rest rukt in.

Er speelde een flauwe glimlach om de lippen van Raffles bij het horen van deze woorden.

Lewis en Brown, waren twee mannen, die in het vertrouwen waren van de commissaris, die zijn plichtsverzuim kenden, die hem daarbij terzijde stonden en zich eveneens lieten betalen voor hun verraad. Van de andere agenten was Brisbane niet zeker, en daarom had hij hen, in onzekerheid wat de vrouw zou zeggen, weggezonden.

Niet zodra was de deur weer gesloten, of Brisbane wierp zich achterover in zijn gemakkelijke stoel, zijn blik werd duister en hij kneep de dunne lippen op elkaar, terwijl hij de vrouw scherp opnam; toen beet hij haar toe, met zijn gouden vulpotlood spelend:

— Dat is dus de dank voor hetgeen ik voor je gedaan heb, Irma! Mijn agenten treffen je om twee uur in de nacht aan in het huis van die vervloekte gele duivel, die mij sedert lang dwars zit... van Li Wang Tsu. Wat heb je daar op te zeggen?

— Wat zou ik erop te zeggen hebben? antwoordde de vrouw schouderophalend; ik deed zaken met hem, dat is alles.

— Zaken met een man, die mijn vijand is, en dat om twee uur 's nachts; doe je tegenwoordig uw zaken in slaapkamers af, vroeg Brisbane scherp.

Een ogenblik flakkerden de ogen van de vrouw en zij had blijkbaar moeite, haar toorn te bedwingen. Haar stem klonk echter volmaakt rustig, toen zij ten antwoord gaf:

— Ik doe mijn zaken, waar mij dat het beste voorkomt. Ik ben niemand reukenschap daarover verschuldigd en als je soms wilt doelen op onze vroegere betrekkingen, dan zeg ik nu en hier, dat ik daar een einde aan maak. Is dat

duidelijk? Ik heb er genoeg van. Ik herneem mijn vrijheid, ik wil op eigen benen staan en ik verwerp je bescherming!

— Daar zou je wel eens berouw van kunnen hebben, Irma. Een vrouw in jou omstandigheden, doet verkeerd, zich een man als ik ben tot vijand te maken. Ik zou er mij maar eens op beraden. Heb je er wel eens over nagedacht, dat ik je op dit ogenblik in de gevangenis zou kunnen laten zetten.

— Neen, aan zo iets krankzinnigs verspil ik mijn gedachten niet, antwoordde de vrouw rustig.

— Je denkt toch niet, dat iets mij daarvan zou kunnen weerhouden.

— Ja, dat denk ik inderdaad, antwoordde Irma. Er kon wel eens iemand bestaan, nog hoger dan een commissaris van politie, die het je zou kunnen beletten. Zijn ware naam kent niemand, maar zijn onderdanen noemen hem de Slachter.

Raffles kreeg de stellige indruk, dat de vrouw op goed geluk maar iets zei, maar hij zag tevens, dat de slag, in het wilde toegebracht, doel moest hebben getroffen, want Brisbane werd bleek als een doek en zijn gelaat kreeg een schrikaanjagende uitdrukking.

Maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, ratelde de telefoon op zijn schrijftafel.

Hij nam het toestel ter hand en Raffles hoorde hem in toenemende verbazing afgebroken zinnen uiten:

— In de kelder? Ook de Chinees? Waar zijn dan nu al die mensen? Neen, laat hen voorlopig maar in het ziekenhuis. Dan moet de dokter zijn best maar doen, om hen weer bij te brengen.

Brisbane luisterde nog enige tijd en toen gingen zijn groenige ogen langzaam naar Raffles en bleven op hem gericht, totdat hij de hoorn weer op de haak legde.

Hij begon langzaam te spreken, zich tot Raffles wendend:

— Gij zijt Pak Seng?

— Ja, uw edelheid, antwoordde Raffles met een diepe buiging, en zo onderdanig hij maar kon.

— Ge weet, waarom ik mijn mannen vannacht een overval liet doen in het huis van Li Wang Tsu?

— Ik weet niets, uw edelheid.

— Neen, jullie Chinezen weet nooit iets, hernam Brisbane spottend. Die overval had plaats, omdat Li Wang gelegenheid geeft tot schuiven en omdat hij ook opium smokkelt; jij bent toch een vriend van hem?

— Weinig, uw edelheid, antwoordde Raffles.

— Ze berichten mij zoeven, dat er in de gehele kelder van de opiumkit van Li Wang, acht mannen en een vrouw zijn gevonden, allen bewusteloos, waarschijnlijk bedwemd met een of ander gas. Die lieden waren, hetgeen onomstotelijk vast staat, allen voorzien van geld en van juwelen, en van dat alles hebben mijn agenten niets op hen terug gevonden. Gij zijt achterhaald toen gij de vlucht wildet nemen over het dak; en nu kort en goed: wat weet gij van die zonderlinge zaak in de kelder?

— Ik weet niets, uw edelheid, antwoordde Raffles nederig.

De wenkbrauwen van Brisbane trokken zich samen en zijn ogen kregen een gluisperige, loerende uitdrukking. Hij had de mond reeds geopend om iets te zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt.

Brisbane maakte een gebaar van ongeduld en zei op gedempte, maar heftige toon:

— Ik kan nu niet gestoord worden. Stuur die lastposten weg, Lewis.

De agent opende de deur en toen ze op een handbreed geopend was, kwam er door de kier een verschrikkelijke, buitengewoon grote vuist te voorschijn, die met de snelheid en de kracht van een kleine locomotief, Lewis tegen de kaak trof, zodat de dikke agent, zonder een klap te geven, als een zoutzak langs

de deurpost omlaag gleed en roerloos bleef liggen.

Het kostte enige moeite aan de man, die nog in de gang stond, de deur verder open te krijgen, want Lewis lag er juist voor, maar hij kreeg hulp van een tweede man, en het volgende ogenblik stapten er twee agenten de kamer binnen, over het lichaam van Lewis heen. De laatste sloot vlug en zonder leven te maken de deur weer.

Brown sloeg met zijn knuppel dol-driest naar de agent, die het eerst was binnengetreten, een ware reus, maar die lachte maar eens, nam hem de knuppel met een korte ruk af en gaf er hem een tik mee op het hoofd. Hiermede was de rol van Brown uitgespeeld en hij

vleide zich naast zijn makker neer, alsof hij hem wilde troosten.

Dit alles had ternauwernood 'n seconde geduurd en het moet gezegd worden, dat Brisbane alles deed wat mogelijk was om zich die korte tijd ten nutte te maken.

Hij rukte een lade van zijn schrijfbureau open, maar voor hij de revolver, die daar in lag, nog had kunnen aanraken, doemde de kleinste der twee agenten hem tot roerloosheid door de dreiging van zijn eigen wapen; scherp zissend kwam diens bevel:

— Schuif die lade weer dicht, Brisbane, als je niet wilt, dat de trekker overgaat.

HOOFDSTUK VII

HET RODE LICHTSEIN

Het bleef een kort ogenblik doodstil in het grote vertrek; het was alsof allen luisterden, maar waarschijnlijk om verschillende beweegredenen.

Op de gang echter bleef alles stil. Het was duidelijk, dat niemand iets bijzonders had vernomen, daar in de wachtzaal der agenten.

De jongste en de kleinste der twee agenten, in wie de lezer waarschijnlijk reeds Brand herkend heeft, was bij de schrijftafel blijven staan en hield Brisbane scherp in het oog, nog altijd met zijn revolver tot schieten gereed, terwijl Henderson voor alle zekerheid de vrouw bewaakte.

Eindelijk vond Brisbane de kracht om op schorre toon te fluisteren:

— Wat betekent dat, wat willen jullie van mij?

— De tweede vraag is van meer betekenis dan de eerste, mijnheer Brisbane, antwoordde Raffles glimlachend, daarom zal ik die maar het eerst beantwoorden. Wij willen hier weg, dat moest u toch wel duidelijk zijn. En die dame kan natuurlijk met ons mee gaan, mits ze het ons niet te lastig maakt.

— Ik beloof volmaakte onderwerping, antwoordde Irma, kalm opstaand van haar stoel. Ik heb niet de minste lust om hier te blijven, want ik weet, wat mij hier wacht. Veel goeds is het zeker

niet. Neem mij maar mee, ik wil van-nacht nog uit Chicago vertrekken.

— Maar niet met Li Wang, die is in mijn macht, zei Brisbane wraakzuchtig en dat zeg ik je, Irma, dat ik mij bloedig op hem zal wreken, nu jij me ontsnapt. En die twee schurken, die zich hebben gestoken in het uniform van een agent, die zal ik ook nog wel eens hun grap van deze nacht inpeperen.

— Als ik u was, zou ik de dag niet prijzen voor de avond! mijnheer Brisbane, zei Raffles koeltjes; wij zijn namelijk nog niet van elkaar af. Gij hebt hier zeker wel geld?

— Zo, dat is dus de zaak, zei Brisbane op schampere toon, bankrovers, niet waar? Bandieten!

— Dat is een heel lelijk woord, mijnheer Brisbane, dat wij werkelijk niet verdienen, hernam Raffles met een korte lach. Het is waar, dat wij menig maal iemand van zijn geld beroven, maar dan heeft hij het er meestal ook naar gemaakt. Ik houd u, bij voorbeeld, — vergeef mij mijn openhartigheid, — voor een van de grootste schelmen, die ooit een uniform hebben gedragen, zo niet erger. Lieden als gij, mijnheer Brisbane, zijn de pest onzer maatschappij, en als ik hier iets te zeggen had, in dit rijke en toch arme land, dan liet ik u en uws gelijken geselen en brandmerken! Meestal sta ik lijnrecht tegenover de politie en dat is niet zo erg, zolang men met gentlemen te doen heeft, het wordt echter onaangenaam, indien men schurken, zoals gij er een zijt, tegenover zich krijgt.

Irma had met opeengeklemd lippen toegeluiserd en vroeg nu, met iets van angst in haar stem:

— Wie zijt ge, dat ge dit alles durft zeggen tot hem?

— Ik vrees niemand, Madame, behalve de eeuwige Almacht, die het lot van ons, arme mensen bestuurt, antwoordde Raffles ernstig. En wie ik ben? Daarop zal ik u nu geen antwoord geven.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen zijn blik viel op een vrij groot schilderij, dat recht tegenover het schrijfbureau, boven de deur was opgehangen.

Eigenlijk zag hij dat schilderij niet zelf, maar een weerkaatsing ervan in een kleine spiegel, onder de beide ramen opgehangen, en het was louter toeval, dat zijn blik op die spiegel viel.

Het schilderij stelde een wild bewogen zee voor met een schip in nood, in de linker bovenhoek en in de rechter benedenhoek een vuurtoren aan welks voet de branding kookte.

En nu was zijn aandacht daarop getrokken, doordat het vuurtorenlicht eensklaps was beginner te flakkeren, als dat van een echte lantaarn!

Met een enkele sprong was Raffles bij Brisbane, juist toen deze de hand uitstak naar een knopje, dat er uitzag als een onschuldig schakelaartje voor electrisch licht.

— Je wilt dat lichtsein, wel gaarne afzetten, nietwaar? vroeg hij dreigend, maar ik ben veel te nieuwsgierig. Als je ook maar een vingertop verroert, dan schiet ik. Dat sein neem ik wel voor mijn rekening.

En terwijl Brisbane grasgroen, en met een uitdrukking van machteloze haat in zijn roofdierogen achterover in zijn stoel zonk, volgde Raffles aandachtig het knipperen van dat lichttoog, daar boven in dat schilderij, met lange en korte tussenpozen.

— Morse tekens, mompelde hij na enige ogenblikken. Heel schrander bedacht! Welzo, dat is dus des pudels kern, om met Faust te spreken. Een heel belangwekkende ontdekking.

Het licht doofde. Het sein scheen zijn plicht te hebben gedaan. Raffles keek snel even naar de vrouw. Aan de uitdrukking van haar gelaat kon hij duidelijk zien, dat zij even verbaasd was geweest als hij zelf.

Dat was dus blijkbaar een spelletje, dat de misdadige commissaris van politie speelde als hij geheel alleen was, of

althans niet in gezelschap van zijn voormalige hartsvriendin.

En de betekenis van die morse seinen scheen zij ook niet te hebben begrepen.

Raffles scheen een ogenblik in beraad te staan. Toen beval hij kortaf, zich tot Henderson wendend:

— Bindt en knevelt hem, James! Ik zal intussen op de vrouw passen.

— Wees voorzichtig, drijf het spel niet te ver, waarschuwde Irma op zachte toon; wat hebt ge met hem voor?

— Bekommer u daar niet om, antwoordde Raffles op koude toon. Ik weet wat mij te doen staat. En pas op, dat gij geen geluid geeft, of het zou u berouwen.

De reus trad op Brisbane toe, maar juist op het ogenblik, dat hij zijn geweldige handen naar de commissaris uitstreckte, drukte deze zijn beide knieën snel als de gedachte tegen de rand van het tafelblad en zette zich toen als het ware af, zodat hij met zijn stoel verwonderlijk vlug achteruit gleed en op een raadselachtige wijze dwars door de muur scheen te verdwijnen.

Op hetzelfde ogenblik was een groot stuk van het tafelblad, met een paar dingen die erop lagen, bliksensnel overeind geklapt. Brand was zo verstandig niet eens zijn revolver af te schieten, want hij zag tijdig genoeg, dat dit tafelblad van staal was en dat zijn kogel er op zou zijn afgeschampt.

Het was alles zo vlug in het werk gegaan, dat de reus nog verbluft stond te kijken, met zijn beide reusachtige handen uitgestrekt, als iemand, die een bal wil opvangen, toen Raffles haastig fluisterde:

— Doe maar geen moeite meer, James, dit schijnt een soort muizenval te zijn. Wij zullen verstandig doen, als we maken dat we weg komen.

— Kom dan maar mee, ik weet hier de weg, fluisterde Irma, ik weet een zijgang naar een deur, die op de binnenplaats uitkomt. Van die deur bezit ik nog een sleutel.

— Madame, viel Raffles haar in de rede. A propos, weet u of Brisbane hier geld bewaarde.

— Dat deed hij! Maar ik zou u raden, niet aan zijn bureau te raken, want dat heeft nog andere geheimen dan die klep, waarachter hij zich kon verbergen en die geheimen zijn zeer gevaarlijk voor hem, die ze niet kent.

— Dan zal het voor een andere keer zijn, besloot Raffles. Vooruit dan maar!

Henderson trok de lichamen van de beide, nog steeds bewusteloze agenten ter zijde, zodat de deur vrij was. Een ogenblikje later stond het viertal in de halfduistere gang.

De vrouw had Raffles bij de hand gevat en trok hem haastig met zich mee, een zijgang in, aan het einde afgesloten door een stevige deur.

Zij maakte een sleutel los van een fijn gouden kettinkje, dat om haar hals bevestigd was, en welke sleutel onder haar kleren verborgen was geweest, en opende daarmee de deur, als iemand die het vaker gedaan heeft.

Zij opende ze heel voorzichtig, stak het hoofd door de deurkier, keek de vrij slecht verlichte binnenplaats rond en zei toen, heel zacht:

— Wij moeten het erop wagen. Ik zie twee agenten daar buiten, bij de deur, die wij voorbij moeten.

— Wij hebben geen andere keus, fluisterde Raffles terug. Vooruit dus, vóór Brisbane alarm heeft kunnen maken. Die twee agenten zullen ons niet tegenhouden.

Vlug ging het viertal de binnenplaats over, maar zij werden al gezien, lang voor zij de deur naar de vrijheid hadden bereikt.

Een van de agenten verhief zijn stem en vroeg bars:

— Wat moet dat? Wat zoeken jullie hier? Deze uitgang mag niet gebruikt worden. Wel, bij mijn ziel! Het is die Satanse Chinees. Maak alarm, Jack.

Hij zelf kon het niet meer doen, want een ogenblik later mat hij de harde betonnen vloer van de binnenplaats, neergeveld door een bliksemsnelle vuistslag van Raffles.

Maar reeds had de tweede agent zijn fluitje aan de mond gebracht en snerpend klonk het waarschuwingssein door de nacht.

Maar door te fluiten verloor hij enkele kostbare seconden, alvorens hij zijn revolver kon trekken. Henderson gaf hem geen tijd, zich te herstellen. Hij slingerde de man terzijde, ver van de deur en rukte ze open, terwijl aan de andere zijde van de binnenplaats reeds de haastige voetstappen klonken der toesnellende politiemannen.

Aan de rand van het trottoir, in de zijstraat, stond een auto, met een agent achter het stuurwiel en draaiende motor.

— Neem de plaats van die man in, James! beval Raffles kort.

Maar op hetzelfde ogenblik, dat de drie mannen en de vrouw het brede trottoir in wilde ren overstaken, rukte een man, die Raffles niet herkende, daar hij hem slechts op de rug zag, het portier open.

Vóór de agent echter had kunnen inschakelen, had de geweldige hand van Henderson hem reeds in de nek gevat en hem van zijn plaats gesleurd, met niet meer moeite, dan alsof de man een hondje ware geweest.

Terzelfdertijd dat de reus de plaats van de agent innam, drongen Raffles, Brand en Irma de auto binnen, terwijl de eersten der hen achtervolgende agenten juist de deur hadden bereikt, nog steeds niet wetend wat dit alles te beduiden had.

De man, die zich reeds binnen de auto bevond, slaakte een woeste vloek en strekte de hand uit naar de kruk van het tweede portier, toen Raffles, met een luide lach uitriep, een hand van staal om de uitgestrekte arm knellend:

— Maar dat is een alleraangenaamste ontmoeting, mijn waarde heer Brisbane! Wie had dat kunnen denken? Gij wildet ons dus verlaten en uw bureau in de steek laten? Maar dat is waar ook, het lichtsein! Gij volgt een bevel op, niet waar? Neen, laat die grappen of het zou u berouwen! Neem hem zijn wapen af, Charles!

Reeds schoot de wagen met vaart vooruit.

Terwijl Brand met rappe vingers en geoeffend tastvermogen de doodsbleke commissaris zijn browning ontnam, bukte Raffles zich naar voren, tot zijn mond bij de ronde opening in de voorruit was, en riep Henderson toe:

— Onze eigen auto staat zeker niet ver hier vandaan? Rijdt er eerst heen, vlug! Je hebt zeker het bewuste in de wagen achter moeten laten, Charles?

— Dat was onvermijdelijk! Onze gewone kleren zijn er ook in, maar de wagen is goed verzekerd en kan niet van zijn plaats bewogen worden!

— Goed zo! Dan moet je onze auto aanstonds overnemen en naar het huis rijden, dat je bekend is. Neem deze dame met je mee. Ik heb met mijnheer Brisbane enkele woorden te wisselen. Zeg Henderson hoe hij rijden moet. Hier zijn we er al!

Inderdaad hield de politieauto, die razend snel, op gevaar van te kantelen, enige hoeken op twee wielen was omgesneld, stil naast Raffles' wagen, die in een brede, stille straat te wachten stond.

Brand opende het portier, hielp de vrouw uitstappen, sprak op zachte toon enkele woorden tot Henderson, die begripend knikte en nam plaats achter het wiel van de grote, gesloten wagen, na Irma te hebben doen instappen.

Met een vlugge handbeweging liet hij vervolgens van zijn bestuurdersplaats af ijzeren rolluikjes voor de portieren zakken, zodat het voor de vrouw onmogelijk was de weg waar te nemen, die hij zou volgen.

Het volgend ogenblik schoot de wagen voorwaarts en Henderson zette de politieauto weder in beweging.

— Zo, en nu zullen wij eens praten, mijnheer Brisbane, begon Raffles op ernstige toon, zijn revolver richtend op de borst van de commissaris. Wij hebben omstreeks een half uur de tijd, want... ik woon tamelijk ver uit de buurt van uw bureau. Ik zal mijzelf niet vermoeien met u verwijten te doen, u te wijzen op uw schandelijk plichtsverzuim, het zou mij toch niet baten, want gij zijt een geboren misdadiger, en ik vraag mijzelf af, op welke wijze gij bij het politiecorps zijt gekomen. Ik laat dit alles daar en stel u op de man af de vraag: in welke relatie staat gij tot de Slachter?

Brisbane verbleekte op een vreselijke wijze, maar gaf geen antwoord. Er was moord in de half dicht geknepen ogen waarmede hij Raffles aankeek.

Nauwelijks was zijn hese stem verstaanbaar, toen hij antwoordde, met een poging om driest te zijn:

— Ik weet niet wat gij daarmee bedoelt, Pah Song. Nooit hoorde ik die naam, die voorzeker een bijnaam is.

— Ja, het is de bijnaam van een der gevaarlijkste, want nog onbekende bandieten, die deze stad telt en dat wil heel wat zeggen. En voorts weet gij wel degelijk wat ik bedoelde met mijn vraag, Brisbane!

Raffles had zijn stem verheven, die nu dreigend en luid weerklonk in de snel voortrijdende auto. De ander als het ware doorborend met zijn staalgrijze ogen, vervolgde hij:

— Ik werp mijn masker af, doe dat insgelijks, ellendeling! Ik ben niet Pah Song, en toen ik mij gisteren bij je wist binnen te dringen, toen deed ik dat onder een vermomming, ik ben geen Chinees, ik ben een Brit: John Raffles is mijn naam. Gij siddert? Wel mag je dit doen, schoft, verrader van heel een stad, die op je vertrouwt! Raffles was het, die gister toegang tot je woning

wist te krijgen en daar zekere beneën schijfjes vond, goed verborgen, dat is waar, die een zonderling licht werpen op je verbintenissen met die geheimzinnige aanvoerder, die, achter de schermen goed verborgen, de bende van de Gouden Spin leidt en overheerst! Korte tijd waande ik nog, dat je wellicht bij toeval die tekenen in je huis hadt; thans weet ik beter: je bent zijn slaaf, zijn adjudant! En nu nogmaals, wat weet je van hem, waar verblijft hij, hoe is zijn ware naam?

Weer zwijgen. Brisbane haalde moeilijk adem, bijna stikkend van dolle woede en machteloze haat.

Hortend en stotend bracht hij er ten slotte uit:

— Ik weet het niet, zeg ik je. Die beneën amuletten moeten bij toeval, door iemand die mij kwaad gezind is, in mijn woning zijn gebracht. Ik ontken dat ik iets met... met de Slachter te maken heb. Niets heb ik met hem en met zijn bende van doen!

— Het rode sein in je werkvertrek, zei Raffles hoofdschuddend, melde je het volgende in Morsetekens: «Bevel van de Slachter. Begeef je zo spoedig mogelijk, na ontvangst van dit bevel, naar de bekende plek, waar je belangrijke mededelingen zullen worden gedaan op de gebruikelijke wijze. Nummer 77». Wat hebt je daar op te zeggen?

— Dit! gilde Brisbane, uitzinnig van woeste haat.

Met een onverwachte beweging greep hij met beide handen naar de arm van Raffles, die het vuurwapen opgeheven hield.

Tegelijkertijd wierp hij zich met zijn volle gewicht voorwaarts, tegen de borst van de man, die hem zijn naam zoeven had genoemd, die geduchte naam, gevreesd in vijf werelddelen.

Om zich beter te kunnen verdedigen, liet Raffles het wapen los, dat kletterend op de vloer van de wagen viel.

Maar de schok deed de revolver afgaan, een scherpe knal klonk, Brisbane

slaakte een vreemde zucht en gleeed, Raffles loslatend, langs de bank neer.

De kogel was hem door het hart gegaan; het Lot had gesproken.

Verschrikt had Henderson geremd, maar Raffles riep hem door de ronde opening toe:

— Rijdt voort! Houdt stil bij de kruisweg!

Raffles bukte zich over de misdadige commissaris heen, maar een enkele blik schonk hem de overtuiging, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

Tien minuten later stond de auto stil op een geheel verlaten kruispunt van wegen, buiten de reuzenstad.

Bijna tegelijkertijd met Henderson verschenen Brand en Irma aan het portier van Raffles' wagen en vroegen ontsteld:

— Waarom houden wij hier stil? Wat is er gebeurd?

Raffles wees op het roerloze lichaam en antwoordde ernstig:

— Een hogere macht heeft de verrader gevonnist; hij overviel mij, maar de vallende revolver ging af en de kogel trof hem dodelijk. Help mij!

— Wat moeten wij doen? vroeg Brand, onder de indruk van deze vreselijke dood.

— Wij zullen hem hier neerleggen, antwoordde Raffles, koud. En dan telefonisch een ongevalenpost waarschuwen.

— En, heeft hij iets losgelaten? vroeg Brand zacht. Bekende hij dat hij

betrekkingen onderhield met de Slachter?

— Neen! antwoordde Raffles stroef. Maar dit zweer ik, deze stad verlaat ik niet, voor ik zijn geheim doorgrond heb!

— En... ik? vroeg Irma de arm van Raffles grijpend.

Even nam Raffles haar op met een ijszigkoude blik. Toen sprak hij:

— Gij kunt gaan waarheen gij verkiest, madame. Ik kan en wil mij niet verder met u bemoeien. Tracht een ander en beter mens te worden, zou ik u willen aanraden, als ik kon hopen, dat mijn raad iets uitwerkte. Zoals het is, kan ik u slechts zeggen: adieu! De politieauto is tot uw dienst; rijdt er mee tot het naaste station en ga met de eerste de beste trein van hier. Of denkt gij hier veilig te kunnen blijven, na alles wat er geschiedt is?

De vrouw wierp Raffles een duistere blik toe en antwoordde:

— Als ik hier bleef, kon ik evengoed zelfmoord plegen. Vaarwel!

Zij ging vlug achter het stuurwiel van de politieauto zitten, die haar, wie weet hoe vaak, in gezelschap van haar dode vriend van weleer, naar plaatsen van vermaak had gereden.

Enige seconden later was de wagen uit het gezicht en Raffles zel, nadat Henderson en Brand het lijk terzijde van de weg hadden neergelegd:

— Komt, vrienden, het spel is uit... voorlopig althans!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

In de val gelokt

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	58. — De Kooi des Doods.
2. — De gestolen Dolk.	59. — Jacht op Fortuin.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	60. — De Gouden Wisselbeker.
4. — Het Verwisselde Lijk.	61. — Een Fatale Vrouw.
5. — Zonderlinge Epidemie.	62. — Een moderne Blauwbaard.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
7. — De Wraak der K. K. K.	64. — Een Spaans Drama.
8. — Twee Doodsvijanden.	65. — Een merkwaardige diefstal.
9. — De Meester herleeft.	66. — Spoken op Marshy Manor.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	67. — Chantage en Hypnose
11. — Raffles en Amor.	68. — De Lokstem van het Goud
12. — Nicholson juicht te vroeg.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
13. — De Broeder van Nicholson.	70. — Het Revolutie Complot
14. — Avontuur in België.	71. — Het Verlaten Huis
15. — De Moord in Kamer 13.	72. — Het Spel met de Dood
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	73. — Het Verstoorde Feest
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	74. — Russisch Goud
18. — De Strijd om het Geheim.	75. — Een Moderne Robinson
19. — Naar het Goudland.	76. — De Moord in Fenchurch Street
20. — Bloed en Goud.	77. — Het Vioolwonder
21. — De buitenste Duisternis.	78. — De Raadselachtige Moord
22. — De Waanzinnige.	79. — Een Avontuur in China
23. — De gestole claim.	80. — De Verborgen Schat
24. — De bergduivel.	81. — De Chinese Schatkamer
25. — De Goud-fee.	82. — De Bende van de Gouden Ster
26. — Onrust op Holderness Hall.	83. — Sensatie in de Opera
27. — Het Geheime Document.	84. — De Folterkelder
28. — De Redding van «Goudhaar».	85. — De Bedrieger bedrogen
29. — «Goudhaar».	86. — De Geheimen van Parijs
30. — De Smokkelkoningin.	87. — Speelzucht en Misdaad
31. — De Misdaad in de trein	88. — De Diamanten Spin
32. — De Revue-Girl.	89. — Een duivelse Uitvinding
33. — Professor Shirley.	90. — Parijse auto bandieten
34. — De Kit van Wong Li.	91. — Het Trio Desmond.
35. — De Gewaande Radjah.	92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	93. — Als het Goud lokt.
37. — De Duivels van de Gele Zee.	94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	95. — Wie was de Derde Man?
39. — Vijftig tegen één.	96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
40. — Ilona, de avonturierster.	97. — De Ontvoerde Diplomaat
41. — De Kelder des Doods.	98. — Rumoer om de Derby
42. — De onverwachte terugkeer.	99. — Gevaren van de Wereldstad
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	100. — Moderne Piraten
44. — De Stem van het Verleden.	101. — Het Filmkasteel
45. — Zwarte Anna.	102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
46. — Het Juweel van Prins Omar.	103. — Een Onderaards Drama
47. — Gevaarlijk spel.	104. — De Verzonken Metropolis
48. — Het Goud van de Metropitanbank.	105. — De Vreemde Chauffeur
49. — De Bende van Myra Bonati.	106. — De Moord in het Cabaret
50. — Merry-Kid de verklikker.	107. — De Negende Steen
51. — Het Verlaten Slot.	108. — Onraad in Hollywood
52. — De Riolen van Parijs.	109. — Ossenkop; gang 5
53. — Rovers en Verraders.	110. — De bende van «de Ratten»
54. — Een documentenjacht.	111. — Het Avontuur in Hollywood
55. — De Verijdelde Ontvoering.	112. — De Bende van de Gouden Spin
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.	113. — Irma Sandrina
57. — Een Mislukte Samenzwering.	

IN VOORBEREIDING:

114. — In de val gelokt